

SLADKOKYSELÁ

Hladík Jakub

SLADKOKYSELÁ

Hladík Jakub

*„Tato kniha je věnována Filipovi,
posílám ti ji tam nohoru, kamaráde...“*

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, šířena či ukládána do informačních systémů v jakékoliv formě bez předchozího písemného souhlasu autora (či nakladatele).

Slovo autora

Když jsem poprvé vstoupil do malého bytu v šedivém činžáku na okraji města, nevěděl jsem přesně, co hledám. Možná jsem hledal příběh. Možná odpovědi. Nebo možná jenom jiný úhel pohledu na svět, který se mi zdál stále vzdálenější a chladnější. Co jsem ale našel, bylo něco mnohem hlubšího.

Byt, který mě přijal, nebyl místem, kam bych za normálních okolností vkročil. Bylo to místo obchodu s tělem, kde muži přicházeli, aby zapomněli, a ženy, aby přežily. Neznámé tváře, za nimiž se ukrývaly neznámé osudy. A já, vetřelec, se tam objevil s prosbou, která byla stejně podivná, jako jsem si tehdy připadal já sám. Nepřišel jsem pro to, co ostatní. Nepřišel jsem brát, ale naslouchat. A platil jsem za to stejně jako ostatní, jako za tělesné potěšení, přestože jsem nikdy nesundal ani jeden kus oblečení.

Když jsem těm ženám nabídl něco, co možná nikdy nečekaly – skutečný zájem, zvědavost a prostor pro jejich příběh – otevřely se přede mnou světy plné bolesti, naděje, humoru i neuvěřitelné síly. Byly to příběhy, které se nevejdou do žádných běžných kategorií. Některé mě rozesmály, jiné přivedly na pokraj slz. Každý z nich byl jedinečný a každý mě zanechal s pocitem, že svět je o mnoho složitější a krásnější, než jsem kdy tušil.

Jedna z těch žen, řekněme jí třeba Katka, mi jednou řekla něco, co mi uvízlo v hlavě: "Ty tohle děláš proto, že jsi taky trochu rozbitý, vid'?" Usmál jsem se a neodpověděl. Možná měla pravdu. Možná právě v tom rozbití jsem našel svou schopnost

naslouchat, místo abych jen soudil. A možná proto se jejich příběhy staly i mými příběhy. Byl to zvláštní druh intimity, tak odlišný od toho, co jsem si kdy představoval.

Některé z těch žen si ten čas se mnou vyloženě užívaly. Bylo to pro ně jiné, nové, osvobozující. "Je to, jako kdyby mi někdo dovolil být konečně sama sebou," řekla mi jednou mladá žena, která se představila jako Karolína. "Nemusím hrát žádnou roli, nemusím být ta, co dělá, co si někdo objednal. Prostě jen jsem. A ty jsi ochotný za to zaplatit."

A tak vznikla tato kniha. Její stránky jsou plné hlasů, které si zaslouží být slyšeny. Nejsou to jen příběhy prostitutek. Jsou to příběhy žen. Lidských bytostí, které si nesou své sny, strachy, radosti a bolesti. Jsou to příběhy o volbách – těch, které byly učiněny z vlastní vůle, i těch, které byly vynuceny okolnostmi. Jsou to příběhy o naději a zoufalství, o přežití i o hledání smyslu.

Nechci moralizovat ani vnucovat své vlastní závěry. Tato kniha není obžalobou ani obhajobou. Je to prostě pokus pochopit svět z jiného úhlu, dát prostor hlasům, které jsou často přehlíženy nebo zploštěny do stereotypů. Možná vás některé příběhy pobouří, jiné dojmou, další třeba necháte být. To je v pořádku. Chtěl jsem jen, aby byly slyšeny.

Každé setkání mě něco naučilo. O nich, o světě, ale i o sobě samém. V jejich očích jsem někdy viděl odraz vlastních pochybností a otázek. A možná právě proto jsem se k tomu bytu znovu a znovu vracel. Nebyl to útek, ale návrat. Návrat k lidství, ke skutečnému kontaktu, ke světu, který je chaotický, bolestivý, ale zároveň nádherný ve své upřímnosti.

Tato kniha je můj způsob, jak se o tento zážitek podělit. Možná někoho inspiruje, možná někoho rozzlobí. Ale pokud vás přiměje zastavit se a zamyslet, pak splnila svůj účel.

Děkuji všem, kteří se mnou sdíleli své příběhy. Bez vás by tato kniha neexistovala. A děkuji i vám, čtenářům, že jste si udělali

čas naslouchat. Protože naslouchání je prvním krokem k pochopení – a možná i k lepšímu světu.

Tato kniha je věnována všem ženám, které se živí prostitucí a prodejem svého těla. Ženám, které mají odvahu žít pravdu své ženskosti a čelit světu bez masky přetvářky.

Prolog

"Žena by měla být pokorná, starající se a věrná svému muži. Žena by měla být nejlépe neambiciózní, závislá, poslušná a pracující. Žena by měla být čistotná, slušná, milá a usměvavá. Žena by měla být..."

Hlas se na chvíli odmlčí, jako by váhal, a pak pokračuje, nyní s nádechem ironie a vzdoru:

"Ale proč? Kdo vymyslel a zkonstruoval tyto vžitě, do podvědomí hluboce uložené a praktikované charakteristiky pro ženy? Proč by měla být žena taková a ne především sama sebou?"

Slova zůstávají viset ve vzduchu, zatímco čtenář je vtahován do hloubky myšlenek. Každé další slovo je jako úder do zdi, která odděluje představy od reality.

"Základem ženského myšlení a skutečné hloubky je rozdávat. Rozdávat radost, štěstí, rozkoš, duševní klid. Proč jsou tedy neustále svazovány jejich základní vjemy? Systém církve a politika mužů však po celá staletí a dosud skutečnost ženy zavrhuje, mění, stejně jakoby chtěli 'vyléčit' homosexuály. Vždyť není většího nesmyslu než manželství. Morální zásady a základy jsou pouhým výmyslem církve, která je utvořila dle vlastních představ, tak jakou by ženu chtěli mít. Všechno vzniklo na podobném základě, jaké by muži chtěli ženy mít, ale nikdo se neohlížel ani nepátral po skutečných ženských touhách."

"Žena ve své hloubce podstaty je především svůdnice a rozdávatelka. Pro lepší pochopení se vyjádřím obecně: prostě kurva. Každá je taková a každá to má v sobě. Taková je

sladkokyselá realita, které se však všichni nesmyslně brání. I ony samé..."

Poslední slova zní téměř jako výkřik pravdy, která byla dlouho skrývána:

"Tato pravda je utajena, ženy ji tají. Je čas, aby vešla v obecnou známost."

Skutečná síla ženské krásy spočívá ve svobodě a nezávislosti.
V její schopnosti rozhodovat se sama za sebe.
Tuto krásu nelze uchopit ani vlastnit.
Pokud se o to pokusíte, jako utržená růže uvadne.
Je to dar, který žena rozdává, nikoli zboží, jež lze koupit či prodat.
Stačí čekat.
A pokud budete hodni, možná vás obdaruje.

Hlas ženy

"Nevím, jak začít... Jmenuji se... Ale vždyť to je jedno, na tom nezáleží. Víc než své skutečné jméno používám stejně to druhé, profesní. To, které jsem si sama pro sebe vymyslela. Nechci, aby mě klienti znali skutečným jménem. Takhle je to lepší. A dělají to tak skoro všechny holky z branže, které znám.

Narodila jsem se v malém, chudém městečku. Neřeknu vám, kde to je ani jeho název. Snad tam nechala jsem poslední zbytky své cti, a to místo je pro mě čistý ráj. Místo, kam se vracím a kde se cítím šťastná a svobodná. Je to jako křehké místo v srdci, které odděluji od zbytku světa.

Když jsem dokončila střední školu, chtěla jsem dál studovat. Moji rodiče na to ale neměli. Pocházím z prosté, chudé, dělnické rodiny. Peníze na studia nebyly, a navíc byla v místě hrozná nezaměstnanost. Proto jsem se vydala do hlavního města, najít nějakou brigádu a pokračovat ve studiu.

Pronajala jsem si byt. I když to byla jen taková malá díra, nájem za něj byl neskutečně drahý. Padly na to skoro všechny mé úspory. Abych měla na splácení té díry a měla kde spát, pracovala jsem, lítala po brigádách a dřela jako kuň. Prodavačka, uklízečka... lepší práce nebyla. Do bytu jsem chodila vlastně jen přespat. Na studium nebyl vůbec čas. Jen jsem dřela a v podstatě se nehnula z místa. Byla jsem nespokojená a nešťastná.

Pak se objevil jeden muž. Velmi dobře oblečený, voňavý sympaták. Nejspíš jsem se mu zalíbila, a tak mě oslovil. Nabídl mi práci hostesky a plat. Vše nesrovnatelně lepší než na místech, kde jsem byla dosud. Kývla jsem na jeho nabídku.

Práce hostesky spočívala v tom, že si vás zákazník objednal a vy jste mu dělaly společnost, doprovod na různé akce apod. Ze začátku jsem byla velmi spokojená. Měla jsem dostatek peněz, času a mnoho známostí mezi slušnými pány. Líbila se mi ta práce... ale jen chvíli. Pak se začaly projevovat zápory této práce. Několik klientů chtělo společnost na celou noc a sex. Což bylo nejen proti mým zásadám slušné výchovy a přesvědčení, ale také proti oficiálním pravidlům mé "hostesky". Nakonec to došlo tak daleko, že mě jeden klient znásilnil. A místo aby se mě můj nadřízený a majitel agentury zastal, vysvětlil mi, že to, co je na papíře, a to, co je realita, jsou dvě různé věci, které se ale pojí a je s tím třeba počítat. Že si za to můžu sama. Dále mi nepřímou dal najevo, že budu-li někde mluvit a nebudu-li dělat to, co klient chce, čekají mě nemalé problémy. Navíc, klient trojnásobně zaplatil, tak co vlastně chci? Vždyť mě snad neubil.

Stála jsem před rozhodnutím. Vzdát se a vrátit se k chudým rodičům. Vše zahodit a nechat si čest a žít život chudé a hodné holky z venkova. Nebo vše překousnout, občas zamhouřit oči a žít si dobře, mít hodně peněz, dodělat si vysokou školu a nemít žádné starosti.

Jsem krásná, mladá holka. Tak proč vlastně nevyužít svých předností? Člověk je tím, co dává druhým. Tak proč šetřit hezkým slovem, pohlazením, něhou, rozkoší jen pro několik vyvolených, kteří mě stejně zklamou? Obdarovávám za snahu. Ti, co nemají čas, tak za to holt platí.

Stejně... Láska ani krása nejsou věčné."

Na knize se podílelo několik prostitutek, které mi děj vyprávěly a prožívaly ho. Bylo s nimi konzultováno mnoho témat a opraveny myšlenky, pocity i detaily tak, aby všechny byly spokojené. Děj a kniha se jim nakonec líbil a tím ho vlastně schválily.

Za věrohodnost těchto slov ručí autor knihy

TENTO PŘÍBĚH JE PODLE SKUTEČNÉ UDÁLOSTI!

Úvod

Za oknem panovala noc. Hvězdy zůstávaly skryty za těžkými mraky a tichý vítr pronikal do místnosti pootevřeným oknem. Zálclona se neklidně vlnila v jeho sevření, jako by varovala před něčím blížícím se.

Mladá dívka, sotva na prahu dospívání, seděla na kraji postele. Její bosé nohy spočívaly na studené podlaze a tělo obepínala bílá košile sahající až k jejím kotníkům. V jejích rukách spočíval velký kříž, jehož povrch už byl omšelý častým dotykem. Držela ho před sebou jako ochranný štít, ale její vystrašené oči prozrazovaly, že se necítila bezpečně. Ticho v pokoji bylo tíživé.

„Ten den jsem to cítila,“ ozval se v její mysli hlas starší ženy, jako ozvěna z budoucnosti. „Věděla jsem, že to přijde. On... A já se stanu ženou.“

V místnosti bylo světlo jen jediné svíčky, jejíž plamen vrhal na stěny neklidné stíny. Pokoj působil chudě a zanedbaně, jako by ho někdo zanechal napospas osudu. Dívka sevřela kříž pevněji a její oči se zalily slzami. Modlila se. Šeptala tiše do nočního vzduchu:

„Andělíčku můj strážníčku, opatruj mou dušičku... Opatruj ji ve dne v noci, od špatného a zlé moci.“

Vítr za oknem náhle zesílil a prudce rozrazil křídla okna. Rána naplnila místnost a zálclona se divoce rozvlnila. Chladný vzduch vnikl dovnitř a přinesl s sebou podivný, melancholický nářek. Dívka sebou trhla. Pohlédla na okno, oči rozšířené hrůzou, ale kříž nepustila. Místo toho ho sevřela ještě pevněji.

„Už se blížil,“ zněl opět hlas v její mysli. *„Jeho příchod byl nevyhnutelný. Cítila jsem to po celém těle. Byla jsem připravená.“*

Dívka pustila kříž jednou rukou a pomalu si začala vyhrnovat noční košili. Pohyby byly váhavé, jako by doufala, že snad zastaví čas. Vytáhla látku až k pasu a obnažila své mladé tělo, poté opět sevřela kříž oběma rukama. Její pohled se upřel ke dveřím. Dřevěným dveřím, které nyní představovaly hranici mezi ní a tím, co mělo přijít.

Vítr v místnosti zesílil a hrál si s jejími vlasy i s lehkou látkou košile. Ale ona nevnímala. Její oči zůstávaly upřené na dveře, na kliku, která se náhle pohnula. Pomalu, jako ve zlém snu, klesla dolů. Dveře se prudce otevřely a za nimi se rozprostírala černočerná tma. A pak, z té tmy, se objevila jeho tvář.

Chladné, prázdné oči. Úsměv, který byl spíše výsměchem. Dívka ztuhla. Kříž se třásl v jejích rukách, ale nevydala ani hlásku. Jeho pohled ji paralyzoval.

„A pak se objevil,“ ozval se znovu hlas ženy. *„Krev mi ztuhla v žilách. Srdce se mi na chvíli zastavilo. Nemohla jsem nic.“*

Svěsila hlavu, její tělo se poddalo. Pomalu se posunula dozadu na postel a ulehla na záda. Nohy pokrčila v kolenou a roztáhla je, jako by tím přijímala nevyhnutelné. Kříž, jediný symbol ochrany, překloupila a zakryla jím své tělo. Ležel tam mezi jejími stehny, obrácený vzhůru nohama. Ruce spustila podél těla, oči zavřela. Čekala.

A pokoj pohltilo hrobové ticho.

Hlas ženy zazníval z temnoty, prolínal se tichem, jako by byl součástí samotné prázdnoty. Obraz zůstal černý, neviditelný, a slova se nesla prostorem jako těžký závoj.

„Bez jediného slova pak vstoupil... Vešel do mě... V těle se mi rozlil hrozný žár... bolesti jsem omdlela.“

Ticho. Pauza, která nechává váhu jejích slov spočinout v mysli, jako neodbytnou ozvěnu.

„Ráno... Když jsem se probudila... Myslela jsem si, že se mi to jen zdálo. Ale krev na mé košilce, tam dole mezi nohama, svědčila o opaku.“

Její hlas byl tichý, ale naplněný emocemi – kombinací rezignace, bolesti a chladné skutečnosti. A černota obrazovky zůstávala stejně neúprosná jako příběh, který vyprávěla.

SLADKOKYSELÁ

„Každá žena to v sobě má...

Ale jen málokterá najde odvahu to překonat a osvobodit.

Většina to dusí, potlačuje, nedovolí své touze plně propuknout.

Svázané křesťanskou morálkou, vtlučenou výchovou,

slabostmi a strachy mužů,

a předsudkem čistoty, který jim byl vnucen.

To je současná sladkokyselá realita.

Hloupá, nesmyslná a přitom úsměvná.

Ještě dlouho potrvá, než ženy dosáhnou skutečného osvobození
ve svých vlastních nitrech.“

1. kapitola

...Za ním šel veliký zástup lidu,
ženy nad ním naříkaly a oplakávaly ho.
Ježíš se k nim obrátil a řekl:
“Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte!
Plačte nad sebou a nad svými dětmi,
Hle přicházejí dny, kdy budou říkat:
Blaze neplodným, blaze těm, které nikdy nerodily a nekojily!

Bible – Nový zákon.
Evangelium podle Lukáše
23, Ukřižování

Chodidla se unaveně sunula po trávě, bosá, špinavá, posetá puchýři a krvavými ránami. Každý krok byl boj, každý pohyb nesl příběh bolesti a vyčerpání. Vítr šeptal mezi stébly trávy, jako by vyprávěl tajemství, kterému nikdo nerozuměl.

Mladá žena kráčela vzhůru po travnatém kopci, dlouhé černé vlasy jí bičovaly tvář a špinavá, roztrhaná košile se třepotala kolem jejích nohou. Na zádech nesla kříž. Nebyl to obyčejný kříž, byl těžký, surový, s ostrými hranami, a přesto jej držela s pokorou. Říkalo se mu „Ženský kříž“ – symbol břemene, které nesly všechny před ní.

Její tvář byla bledá, posetá stopami zaschlých slz. V očích se mísily únava, smutek a beznaděj. Nebylo v nich ani stopy po odporu, jen rezignace. Kolem ní vlály cáry starého oblečení, které kdysi bylo bílé, nyní jen stěží připomínalo čistotu.

Za ní pochodoval průvod. Stráže, v těsném rozestupu, připomínaly neústupné stíny minulosti. Každý z nich byl oděn do prostého oblečení, které by kdokoli poznal – oblečení těch, kdo soudili a ukřižovali Ježíše. Přesně taková doba, přesně taková beznaděj.

Za strážemi se pohyboval tlustý kněz, jeho pohled plný nadřazenosti a odporu. Jeho hábit byl zdobený tak, že to působilo jako výsměch všem, kdo ho následovali. Dav, který se za ním tlačil, byl chaotický a zuřivý. Muži všech věků křičeli nadávky, házeli kameny a cokoliv, co našli pod rukama. Ženy, stojící mezi nimi, se tvářily zachmuřeně, některé z nich dokonce po dívce plivaly. Nenávist v očích davu byla hmatatelná, jako dusivý dým, který člověk nemůže setřást.

Každý krok byl těžší. Žena v bílém se potácela, tělo jí zrazovalo. Na okamžik se zastavila, kolena povolila, a pak padla k zemi. Tíha kříže ji srazila do prachu, kde zůstala ležet. Dav se zastavil a jeho nenávist nabírala na intenzitě.

„Vstávej, ty hnusná kurvo!“ zařval bezzubý stařec, jeho hlas dráсал vzduch.

„Dělej, čubko, nehraj si na chudinku!“ přidal se další.

„Seš jen špína, nic víc!“ hulákal tlustý muž, zatímco ostatní házeli další kameny.

Žena zůstávala ležet. Zhluboka oddechovala, obličej zkřivený bolestí. Krev stékala po jejích rukou, kde ji hrubé dřevo kříže pořezalo. Její tělo bylo na pokraji zhroucení, ale její mysl se ještě nevzdala.

„Vstaň!“ zavrčel kněz, přistoupil blíž, a jeho odporný pohled se zabodl do dívky. „Nemáš v sobě ani špetku cti?!“ prskl a odplivl si do prachu vedle ní.

Žena na okamžik zavřela oči. Potom si povzdechla, zatnula zuby a pomalu se zvedla. Ruce se třáslы, když znovu uchopila kříž, ale přesto ho zvedla a postavila se na nohy. Její kroky se znovu rozběhly vzhůru, zatímco dav za ní křičel dál.

Na kopci obloha zářila jasně modře, slunce osvětlovalo krajinu a zlatilo každé stéblo trávy. Výhled byl nádherný, ale nikdo si ho nevšímal. Průvod postupoval k vrcholu, kde čekalo místo určené k jejímu utrpení. Žena cítila každý kámen pod nohama, každé škrábnutí na kůži, ale stále kráčela.

Když dívka dorazila na vrchol kopce, její tělo se pod tíhou kříže zhroutilo. Klesla na zem a zůstala nehybně ležet, kříž s hlasitým zaduněním sklouzl z jejích ramen a dopadl kousek vedle. Tělo měla pokryté špínou, potem a krví, její bílá košile byla roztrhaná a nasákla potem a prachem.

Dýchala ztěžka, oči zavřené, tvář zkřivenou bolestí. Po chvíli se kolem ní vytvořil kruh. Dav, který ji sledoval, přestal křičet, nadávky a posměšky utichly, nahradilo je napjaté ticho. Stáli kolem ní, nehybní, jako by sledovali oběť přinesenou na oltář. Kněz se pomalu přiblížil, tvář plnou znechucení. Stál u jejích nohou, hleděl na ni shora dolů s pohledem, ve kterém se mísila nenávist a pohrdání. Otočil se ke strážím a kývl.

„Připravte ji,“ nařídil chladně.

Stráže přistoupily ke kříži. Dva z nich ho odnesli stranou, kde začali hledat rovné místo. Očistili ho od kamenů a větví, položili kříž na zem. Další dva mezitím zvedli dívku. Jedna stráž ji uchopila za ruce, druhá za nohy, a odnesli ji k připravenému kříži. Položili ji na dřevo, její unavené a bezvládné tělo se nebránilo. Ležela tam, jako by už neměla žádnou vůli, jako by se vzdala.

„Přibijte ji,“ zazněl velitelský hlas.

Dav začal šilet. Křičel, jásal, někteří muži se smáli, jiní hlasitě povzbuzovali stráže. Nadšení a nenávist v jejich hlasech splývaly do jediné ohlušující vlny.

Dívka ležela na kříži, oči měla zavřené. Neměla sílu křičet, její tělo jen slabě reagovalo na každou ránu. První hřeb prošel jejím chodidlem a zaryl se hluboko do dřeva. Z hrdla se jí

vydralo tiché zasténání, rty se chvěly, ale žádný výkřik nezazněl.

Hřeby byly čtyři. Jeden pro každou nohu a každou ruku. Každý úder kladiva pronikal do ticha, jako by ho doprovázel ozvěnou. Dívčiny slzy stékaly po tvářích, její obličej byl zkřivený bolestí, ale přesto se nepohnula. Její odevzdání bylo úplné.

„Je vaše,“ prohlásil velitel stráže s náznakem úsměvu. Odplivl si na zem a odstoupil.

Dav zařval nadšením. Muži se začali tlačit dopředu, tvořili uličku, kterou postupně přistupovali k dívce. Jeden po druhém si na ni ulevili, každý s jinou intenzitou, jiným způsobem.

Její tvář zůstávala obrácená stranou, jakoby se snažila uniknout jejich pohledům. Její tělo bylo napjaté, ale duše zdála se být nepřítomná. Jediné, co z ní ještě zůstávalo, byla tichá rezignace.

Když vše skončilo, dívka ležela na kříži s pohledem upřeným na nebe. Mračna plula pomalu, slunce zářilo jasně, jako by bylo lhostejné ke všemu, co se dělo na zemi.

„Otče, odpusť jim,“ zašeptala. „Vždyť nevědí, co činí.“

Její hlas byl klidný, bez emocí, smířený. Dav, který předtím burácel, najednou utichl. Nikdo nevěděl, proč ho ta slova zasáhla. Možná proto, že v sobě měla pravdu, kterou nechtěli slyšet.

Obloha nad kopcem zůstávala stejně krásná. Klidná. Nezúčastněná.

Slunce se sklánělo k obzoru, obloha se zalila jemnými odstíny růžové a oranžové. Všechno kolem ztichlo, jako by příroda naslouchala smutku, který visel ve vzduchu. Poslední paprsky světla se lámaly o vzdálené kopce a zem byla ponořená do šera, zatímco den pomalu ustupoval noci.

Na vrcholu kopce stál kříž, otočený vzhůru nohama. Jeho surové dřevo neslo dívku, jejíž tělo, ztrápené a nehybné, viselo

hlavou dolů. Vlasy jí splývaly k zemi, pomalu se pohupovaly ve vánku. Její bledé tělo bylo pokryté zaschlou krví, špínou a potem, a působilo křehce, jako by každým okamžikem mohlo zmizet spolu s odcházejícím dnem.

Vzduch byl těžký a plný klidu, jen vítr šeptal tichou melodií, která hladila trávu kolem kopce. Slunce, nyní již téměř skryté za obzorem, vrhalo poslední teplé paprsky, které osvětlovaly tvář dívky. Její rysy byly klidné, jako by veškerá bolest a utrpení opustily její tělo. Vypadala smířeně, téměř mírumilovně, i když její přítomnost na kříži byla ozvěnou nepopsatelné krutosti.

2. kapitola

Současnost, Praha

Pátek, 14. dubna

Den svátku ukřižování Ježíše

Jarní den se odíval do své nejkrásnější podoby. Slunce jasně zářilo na rušné ulice Prahy, které pulzovaly životem. Lidé spěchali mezi ikonickými památkami města, každý z nich ponořený do svého vlastního příběhu. V dálce se tyčily věže kostelů, jejich stíny tančily na dlážděných ulicích.

Za ruchem velkoměsta se atmosféra postupně měnila. Cesta vedla do parku, kde příroda probouzela svou jarní nádheru. Stromy se oblékaly do čerstvého zeleného hávu, květy se rozvíjely pod jemnými doteky slunce. Včely pilně sbíraly nektar a motýli poletovali mezi kvetoucími stébly, jejich barevná křídla se třepotala v lehkém vánku.

Mezi přírodní scénérií parkem procházely zamilované páry. Jeden z nich kráčel pomalu, ruku v ruce, tváře ozářené radostí z přítomnosti toho druhého. Další dvojice seděla na lavičce. Dívka měla hlavu položenou v klíně svého partnera, zatímco on jí jemně hladil vlasy. Jejich štěstí bylo tak zjevné, že i kolemjdoucí se při pohledu na ně pousmáli.

Nedaleko se mladá žena smála zvonivým smíchem, zatímco před ní utíkal její partner. Škádčila ho a uhýbala mu, když se ji snažil chytit. Nakonec však zakopl o pařez a natáhl se na zem. Smích dívky zesílil, zatímco on se zvedal s předstíranou uražeností.

Pod mohutným stromem stáli další dva mladí lidé. Kluk se opíral o kmen, zatímco dívka stála těsně před ním, na špičkách.

Oba se objímali a vášnivě líbali, jako by kolem nich neexistoval svět.

Na trávníku, opodál od ostatních, seděla další dvojice. Dívka, štíhlá černovláska v bílém svetříku, se dívala na svého společníka. Její dlouhé vlasy jí padaly na ramena, oči byly plné jemné inteligence. Vedle ní seděl mladý muž s drsnými rysy, koženou bundou a náušnicí v uchu. Jeho pohled byl lehce otrávený, ale záblesky v očích prozrazovaly, že si svou společnost užívá.

Černovláska natáhla ruku a jemně pohladila jeho tvář. On uchopil její dlaň, přitiskl ji k sobě a pohladil se jí po líci. Jejich pohledy se setkaly a oba se pousmáli.

„Né tady ne,“ zašeptala dívka, když se k ní muž naklonil, aby ji políbil. „Jsme na veřejnosti.“

„Chtěl jsem ti dát jen pusu,“ odpověděl nevinně a trochu ublíženě.

„Třeba by nás viděl někdo smutný a sám,“ vysvětlila klidně. „A přišlo by mu to líto.“

„Aha,“ ušklíbl se, ale vzápětí dodal s měkkým úsměvem: „Ale stejně jsem tolik rád, že tě mám.“

Dívka se na něj podívala, oči jí na okamžik potemněly smutkem, ale pak se usmála. „Já taky. Je mi s tebou moc dobře.“

Ona ho jemně políbila na tvář, její dotek byl něžný a zvuk polibku se tiše rozlehl.

„Co blázníš?“ zeptal se zmateně. „Mohl nás někdo vidět.“

„Už jsem to nemohla vydržet,“ odpověděla se smíchem. „A zasloužil sis to.“

Dívka se zasmála a její tvář zářila radostí.

Její pohled směřoval přímo, jako by se dívala skrze čas. Úsměv, tak čistý a upřímný, zůstal na chvíli nehybný, zachycený ve své dokonalosti. A pak nastalo ticho.

138

Frajer se pousmál, jeho tvář prozrazovala směs hravosti a něhy. „Já už to taky nevydržím,“ pronesl s šibalským úsměvem. „Nejradši bych si tě vzal hned a tady... celou.“

Dívka na něj vytřeštila oči, zaskočená jeho přímým přiznáním. „Ty divochu! Taky pořád myslíš jen na to jedno!“ zasmála se nervózně, ale její tón byl spíše rozpačitý než přísný.

„Tak promiň,“ odpověděl frajer omluvně, jeho pohled se zjemnil. „Že myslím jen na tebe.“ Na rtech mu hrál nevinný úsměv, který ji donutil koutky zvednout.

V tu chvíli zazněl tón mobilního telefonu. Dívka se zarazila, její veselý výraz se na okamžik vytratil. „Promiň,“ řekla chladně, sáhla do kapsy a vytáhla telefon.

Její oči klouzaly po textu zprávy, zatímco frajer trpělivě čekal. Zatímco psala odpověď, jeho pohled se upřel k obzoru. Zdálo se, že jej její chvilková nepřítomnost zklamala, ale neřekl nic. Když mobilní telefon znovu zmizel v její kapse, otočil se zpět k ní.

„Přespíš dnes večer u mě?“ zeptal se s nadějí v hlase. Jeho tón byl tichý, téměř prosebný.

Černovláška se na něj podívala, její oči najednou potemněly smutkem. „Dnes nemůžu, miláčku,“ odpověděla tiše. „Jedeme za našima... vždyť víš.“ Její hlas zněl upřímně, ale cosi v jejím výrazu ho přimělo zamyslet se. Ve stínu jejích očí bylo něco, co nedokázal přesně rozluštit.

Chvíli ji pozoroval, její smutek ho zneklidnil, ale rozhodl se to nekomentovat. Jen se pousmál, přestože jeho úsměv byl lehce nucený.

Dívka odvrátila pohled, jako by se bála, že by v jejích očích mohl zahlédnout něco víc, než chtěla ukázat.

3.Kapitola

Vysokoškolské koleje, Jižní město
Pátek odpoledne

V malém pokoji, typickém pro vysokoškolské koleje, vládla uvolněná atmosféra. Na jedné straně pokoje se na posteli rozvalovala štíhlá dívka se špinavě blond vlasy, které jí rámovaly hezkou, sebevědomou tvář. Ležela na zádech, ruce za hlavou, a její oči se zdánlivě zasněně upíraly ke stropu.

Na druhé straně, na protější posteli, ležela plnoštíhlá blondýnka, vlasy v kudrnatých pramenech spadající kolem jejího obličje. Na nose jí seděly silné brýle a před sebou měla rozevřenou učebnici, do které se snažila ponořit. Zároveň ukusovala salám, který střídavě zakusovala chlebem.

Obě dívky byly ponořené do svého světa, dokud tlustá blondýna nezamumlala s plnou pusou: „Já se to snad nenaučím... Jsem asi úplně blbá.“

Pěkná holka, stále hledící do stropu, prohodila suše: „Prosím tě... že se na to nevybodneš. Vždyť je to stejně úplně nesmyslný.“

Blondýna si povzdychla, dokousala svůj sousto a zamžourala přes brýle na svou spolubydlící. „No jo, ale v pondělí z toho máme zkoučky... A já vůbec nevím, o co jde. Vůbec to nechápu a neleze mi to do hlavy. Ty tomu rozumíš?“

Pěkná dívka se zavrtěla, ale zůstala ležet. „Ne, nerozumím... Proč taky,“ pronesla lhostejně, jako by se jí to ani netýkalo.

Blondýna jen nevěřicně zírala, chvíli mlčela a pak se odvážila zeptat: „Co proč? A jak se připravíš na zkoušky?“

„No, asi si v neděli napíšu tahák, ne? A je to. Na co se ty nesmysly učit,“ povzdychla si pěkná holka znuděně.

„No jo,“ ozvala se tlustá blondýna podrážděně, „jenže u Šubrta to nejde. Ten má oči všude. Jen si vzpomeň, jak nachytal Koudelkovou a Stránskou.“

Pěkná dívka se líně protáhla a s úsměvem prohodila: „Koudelnice a Stránská jsou taky blbý krávy. Mě ještě nenačapal. I když mě viděl.“

Blondýna kousla do salámu, žvýkala a nevěřicně kroutila hlavou. „Jak to? On viděl, že máš tahák a nechal to?! To nechápu.“

Pěkná holka se zachichotala. „No to víš... Když na Šubrta hodíš svůdnej pohled a vezmeš si sukni... a trochu roztáhneš nohy... Hned je slepej jak patrona. Mám toho prasáka přečtenýho.“

Blondýna polkla sousto a ušklíbla se pesimisticky: „Hm... Jenže já když na něho hodím svůdnej pohled, tak uteče ze třídy.“

Pěkná holka vybuchla smíchy, ale její spolubydlící jen zakroutila hlavou a vrátila se ke knize. „A to tě ani nezajímá, o čem ta látka je?“ zeptala se mezi dalším soustem.

„Ne... mám jiný starosti,“ odpověděla pěkná holka otráveně a pak dodala: „A nečamchtej, nedá se u toho přemýšlet.“

Blondýna se usmála s plnou pusou: „Sim tě... O čem ty můžeš přemýšlet?“

„No... Nevím, jestli mám jít dnes na rande s Kájou, nebo Petrem,“ pronesla pěkná holka zasněně, stále hledící do stropu.

Blondýna chvíli mlčky žvýkala, potom vzhledla od učebnice a pronesla své jediné, pesimistické: „Hm...“

Dívčina výraz zůstal na několik sekund nehybný, zachycený v čase.

86

Na levé posteli ležela štíhlá dívka, se špinavě blond vlasy, které jí rámovaly jemnou, hezkou tvář. Pohodlně se opírala rukama založenýma za hlavou a dívala se do stropu. Její pohled byl zasněný, jako by byla myšlenkami úplně někde jinde.

Obě dívky zůstávaly chvíli ponořené do svého vlastního světa. Ticho přerušovalo jen šustění papíru a občasné mlaskání při kousnutí do salámu. Pak pěkná holka prolomila ticho, její hlas byl zvědavý a mírně škodolibý.

„A Dari... už jsi vůbec měla nějakého kluka?“ zeptala se najednou, přičemž její úsměv prozrazoval nepatrnou zlomyslnost. „Víš, jak to myslím, ne?“ dodala a na chvíli na ni pohlédla.

Tlustá blondýna vzhledla od učebnice, stále žvýkala salám a tvářila se nevinně. Když polkla, odpověděla s hranou nenuceností: „Jo... pár už jo.“ Její hlas však prozrazoval, že slova nemají pevný základ.

Než by čekala na reakci, natáhla se k mobilu na polici. Zapípal zprávou. Blondýna ji přečetla, rychle odpověděla a vrátila se zpět ke své učebnici. Ani pohledem už na pěknou holku nezavadila.

„Nějaký kluk?“ nadhodila znovu pěkná holka, úsměv jí nezmizel z tváře. Byl to úsměv, který říkal, že se baví cizí nepohodou.

Blondýna, aniž by vzhledla od textu, pronesla monotónním a znuděným tónem: „Ne... to byla kámoška. Budu u ní asi zase přes víkend.“ Když to dořekla, bez zaváhání kousla do salámu. Zvuk křupnutí narušil ticho a rozprostřel se pokojem.

Pěkná holka se jen pousmála a zaklonila hlavu, aby opět upřela pohled ke stropu, zatímco blondýna se vrátila ke své učebnici a znovu zabořila nos do papíru. Salám i učebnice zůstávaly jejím

světem, bez ohledu na otázky a úsměvy, které se jí snažily přerušit.

4. kapitola

18:00 hodin, Podvečer

Podvečerní světlo se líně vkrádalo do místnosti, jeho měkký jas osvětloval prázdnou bílou ložnici. Velká postel s nehybnou postavou dívky uprostřed byla jediným výrazným bodem v jinak minimalistickém prostoru.

Dívka ležela na boku, skrčená pod dekou, která jí sotva zakrývala drobné tělo. Hnědé vlasy jí volně padaly na polštář, ale její oči zůstávaly široce otevřené. V nich se odrážel hluboký smutek, který téměř naplňoval místnost. Bez jediného pohybu hleděla před sebe, do prázdna, jako by tam nebylo nic, co by stálo za pozornost.

Na její tváři se objevil jemný záblesk vlhkosti. Z očí se jí začaly kutálet drobné slzy, pomalu stékaly dolů, dokud nezmizely v polštáři. Nepohnula se, ani si slz nevšímala, jako by jejich přítomnost byla jen přirozenou součástí jejího bytí.

Do místnosti náhle vstoupila druhá dívka. Její zářivé zrzavé vlasy rámovaly upravený, jemně nalíčený obličej. Byla oděná jednoduše, ale výrazné poprsí, které se hrdě vzdouvalo pod lehkým svetříkem, přitahovalo pozornost.

„No tak, Eli,“ pronesla vesele, její hlas proťal ticho. „To budeš spát celý den?“

Hnědovláska ani nemrkla. Ležela dál bez jediného pohybu, zatímco rusovlásčina tvář se změnila. Její oči získaly chápavý a soucitný výraz, když pochopila, že něco není v pořádku.

Došla k posteli a posadila se na bobek vedle dívky. Jemně ji pohladila po vlasech, její dotyk byl opatrný a uklidňující. „Já vím, jak ti je,“ zašeptala. „Všechny jsme si tím prošly.“

Eli se poprvé pohnula. Zoufale se na ni podívala, v očích smutek a zmatek. „Nic nevíš... je mi tak hrozně!“ pronesla zlomeně a nové slzy jí začaly stékat po tváři.

Rusovláska vytáhla papírový kapesníček, jemně jí osušila tvář a přitom k ní něžně promlouvala. „První tři měsíce jsem skoro nemohla spát. Bolelo mě v podbřišku, bylo mi špatně od žaludku... a trpěla jsem hroznými depresiemi.“ Na chvíli se odmlčela. „Nemohla jsem se podívat na sebe do zrcadla. Cítila jsem se tak špinavá. Ale to přejde. Už jsem si zvykla.“

Eli zamrkala a pomalu zvedla ruku zpod deky. Převzala kapesníček a sama si dosušila slzy. Její oči zůstávaly vyplašené, ale už ne tak prázdné. „Já si na to asi nikdy nezvyknu,“ pronesla tiše, její hlas byl plný nejistoty.

Rusovláska ji znovu pohladila po vlasech a klidně odpověděla: „To jsem si taky myslela. Ale člověk si zvykne na všechno. Uvidíš, bude to dobrý.“

Eli přemýšlela. Její dech se zklidnil a vypadalo to, že se postupně dostává z nejhorsího. Pak se podívala na rusovlásku a tiše se zeptala: „A opravdu už ti to vůbec nevadí? Můžeš klidně spát?“

Rusovláska se na ni podívala s jemným úsměvem. Hladila ji po vlasech, ale její pohled se náhle změnil. Zesmutněla, sklopila oči a pak je znovu zvedla. Tentokrát v nich byly slzy.

„Jediné, co nemůžu překonat,“ začala pomalu a smutně, „je, že se dosud nemůžu tátovi podívat zpříma do očí. To prostě nedokážu.“

Hnědovláska na ni hleděla, její oči plné bolesti a smutku. Její pohled byl tichý, jako pohled laně, která se bojí, ale zároveň nemůže utéct. Její velké, hnědé oči hleděly přímo vpřed.

18

Hnědovláska stále ležela v posteli, její oči, stále lehce lesklé od slz, se upíraly na rusovlásku. Ta jí pohled oplácela s tichým pochopením, v očích měla nevyřčenou podporu a nabídku opory. Mezi nimi se rozhostilo zvláštní ticho, ve kterém si beze slov předávaly sílu.

Rusovláska nakonec prolomila ticho, její hlas byl vážný, ale jemný. „Eliško... půjdeš dnes do toho s námi? Nebo radši půjdeš pryč? Jak chceš. Nechci tě nutit, jestli se necítíš.“

Její otázka visela ve vzduchu, zatímco čekala na odpověď. Hnědovláska zamrkala svýma velkýma, hlubokýma očima.

„Ne!“ odpověděla bez zaváhání. Její hlas byl tichý, ale rozhodný. „To zvládnou. Budu v pohodě,“ dodala a pokusila se o útrpný úsměv. Hlavou přikývla na souhlas, jako by si potřebovala potvrdit své vlastní slova.

Rusovláska ji sledovala s chápavým pohledem, stále připravená být jí oporou, ale zároveň respektovala její rozhodnutí. V místnosti zavládlo krátké ticho, naplněné odhodláním a nádechem nevyhnutelnosti.

5. Kapitola

Podvečerní světlo procházelo škvírami mezi závěsy, zatímco v ložnici zůstávalo ticho. Rusovláška stále seděla na bobku u postele a pozorovala hnědovlášku. Jejich pohledy se střetly a na chvíli se zdálo, že slova nejsou potřeba. Bylo v nich něco tichého, hlubokého – vzájemné pochopení a podpora.

Rusovláška se na hnědovlášku usmála, její úsměv byl přátelský, jemný, jako by chtěl říct, že všechno bude v pořádku. „Tak fajn,“ řekla tiše. „Běž se připravit. Za hodinu to začne.“

Pak vstala, otočila se a vyšla z ložnice.

Další místnost byla oproti bílé ložnici úplně jiný svět. Stěny, natřené sytě červenou barvou, se leskly v posledních paprscích denního světla, které pronikaly vysokými okny. Lustr s červenými lampami visel u stropu a jeho výrazná barva se odrážela po celé místnosti. Na jedné straně stála sedací souprava obklopená křesly, na druhé velká železná postel. Stěny zdobily obrazy nahých žen, zatímco svíčky různých velikostí byly rozmístěné po všech plochách – na stole, skříňkách i parapetech.

Rusovláška se na okamžik zastavila ve dveřích. Pohledem přejela místnost, hodnotila každý detail. Vtom kolem ní prošla štíhlá hnědovláška jen v triku a kalhotkách. Její krok byl lehký, pohyb ladný. „Díky, že jsi mě z toho dostala. Jdu se připravit,“ pronesla tiše a zmizela ve dveřích na opačném konci pokoje.

Rusovláška pokývla hlavou, aniž by promluvila. Ještě chvíli stála na místě a poté začala připravovat místnost.

První krok vedl k vypínači. Rozsvítila lustr, přestože místnost byla stále zalitá denním světlem. Zamířila k oknům, chvíli zírala ven. Její pohled se upíral do nebe, oči se lehce zaleskly.

„I když nebudeš vidět do našich oken... Je to tak lepší. Opatruj a ochraňuj nás. Děkuji,“ pronesla v duchu, jako by adresovala svá slova někomu, koho nemohla vidět.

Chvíli ještě zůstala stát, než pevně zatáhla rolety. Místnost se náhle ponořila do tmy. Jediným zdrojem světla zůstaly červené lampy lustru, které barvily místnost do rudého odstínu.

Postupně začala zapalovat svíčky rozmístěné po celé místnosti. Jejich plameny rozzářily prostor tlumeným, teplým světlem, které dokonale ladilo s červeným osvětlením. Atmosféra se změnila, místnost získala tajemný a podmanivý nádech.

Nakonec zapálila vonnou tyčinku. Její konec se rozžhavl a z tyčinky začal stoupat jemný dým, který se vznášel místností a šířil příjemnou vůni. Rusovláska byla spokojená, místnost byla připravená.

Při pohledu na dokončené dílo si však všimla bílých kalhotek za postelí. Zamračila se, rychle se pro ně sehnula a vzala je do ruky. Nechala si je v dlani, připravená je později odnést do koše. Její oči znovu zkontrolovaly místnost, aby se ujistila, že je všechno na svém místě. Její výraz se změnil na spokojený.

Náhle ji z myšlenek vytrhl zvuk mobilního telefonu. Trhla sebou a vytáhla ho z kapsy levou rukou, protože v pravé stále držela kalhotky. Bez pohledu na displej přiložila telefon k uchu.

„Ano, prosím?“ řekla milým, profesionálním tónem, její hlas byl klidný a přívětivý.

Usmála se, ale jen na okamžik. Její tvář náhle ztuhla. Úsměv zmizel, a místo něj se objevil výraz čiré hrůzy. Zbledla, oči se rozšířily a rysy její tváře se propadly do panického výrazu. Kalhotky jí vypadly z ruky a dopadly na zem.

Její pohled zůstal upřený přímo vpřed, do prázdna, jakoby se snažila pochopit, co právě slyšela. Oči však byly prázdné, nepřítomné, jako by se propadala do nekonečného ticha.

68

Její vyděšený obličej se stále leskl panikou, ale pohled se odvrátil. Trvalo několik dlouhých vteřin, než se vůbec dokázala nadechnout, než našla sílu promluvit.

„Jé... ahoj, tati,“ vypravila ze sebe nakonec s přemáháním. Pokusila se o úsměv, ale koutky se jí jen neochotně pohnuly. Její hlas zněl nuceně lehce, jako by chtěla skrýt to, co se odehrávalo uvnitř.

Chvíli mlčky naslouchala hlasu na druhé straně telefonu. Co otec říkal, nebylo slyšet, ale jeho slova ji donutila několikrát přikývnout. Ruka držící telefon se mírně třásla.

„No... bohužel tento víkend nemůžu,“ řekla po chvíli, snažíc se udržet tón co nejvíce uvolněný. „Mám hodně práce a musím se učit...“ Odmlčela se, poslouchala dál a občas tiše přitakala. „Jo... hm... neboj se. Ano... všechno je v pořádku.“

Její odpovědi zněly mechanicky, jako by se snažila udržet zdání normálnosti. „Hm... jasně, v pohodě. Jo, mám se skvěle...“ dodala, ale její oči mluvily jinak.

Po další chvíli mlčení konečně našla něco, co by mohlo rozhovor ukončit. „No... příští víkend bych mohla... Jo, tak určitě přijedu! Jo, přijedu!“ Její hlas se zvedl o tón výš, falešně energický, jako by chtěla svého otce uklidnit, přestože její vlastní neklid ji zcela ovládal.

Držela telefon u ucha ještě chvíli, dokud si nebyla jistá, že je rozhovor opravdu u konce. Jakmile hovor skončil, její ruka s telefonem klesla podél těla a ona se zhluboka nadechla. V jejích očích se však stále zračil nepokoj, který žádná slova nedokázala zakrýt.

6. Kapitola

Nahý kluk stál pod sprchou. Voda mu stékala po těle, které bylo kulaté a těžké, jeho pokožka bledá. Měl mohutná prsa, pneumatiky kolem pasu a jeho váha přesahovala 120 kilo. Přesto jeho obličej působil téměř nevinně. Buclaté tváře a jemné rysy připomínaly dětskou bezstarostnost, která však byla dávno pryč.

Účes, který měl upravený, se pod proudem vody proměnil v rozteklý chaos. Držel sprchu nad hlavou, jeho oči byly zavřené, a tvářil se, jako by myslel na něco nepříjemného, něco, co ho tížilo stejně jako jeho vlastní tělo. V tichu koupelny bylo slyšet jen šumění vody a jeho občasné přerývané dech.

Po chvíli odtáhl sprchu, otevřel oči a silně vydechl. Vyprskl vodu, která mu zůstala v ústech, a jeho těžké vydechnutí zaznělo jako povzdech. Zhluboka se nadechl, jako by se snažil setřást myšlenky, které ho pronásledovaly.

Vypnul vodu a jeho kroky se hlasitě rozlehly, když vylezl z vany. Váha jeho těla zaduněla o podlahu koupelny. Postavil se před umyvadlo a zahleděl se do zrcadla.

Jeho oči, stále plné vody, se setkaly s vlastním odrazem. Zíral na sebe, dlouze a bez mrknutí, jako by hledal odpověď na otázku, kterou nikdo nikdy nevyslovil. Smutek v jeho pohledu byl těžký, táhlý, zrcadlil něco hluboko uvnitř. Něco, co se slovy nedalo vyjádřit.

Stál tam, tiše, jen voda kapala z jeho vlasů na podlahu, a zůstal sám se svým odrazem.

Vzpomínka ožila v jeho mysli jako živý obraz. Šel parkem, nohy se mu líně vlekly po cestě. Nebyl to svižný krok někoho, kdo má cíl, spíš pohyb člověka, který se snaží nevzbudit pozornost. Hlavu měl skloněnou, pohled upřený na zem. Byl to způsob, jak se chránit – nesetkat se s těmi pohledy, které cítil, aniž by musel zvednout oči. Ty pohledy, které ho hodnotily, odsuzovaly, posmívaly se mu jen proto, jak vypadal.

Vedro bylo nesnesitelné, ale on byl nabalený v několika vrstvách, jako by se snažil své tělo ukrýt před světem. Brýle se silnými obroučkami mu sklouzávaly z nosu, a jeho oblečení? Nevkusné, beztvaré, nechťené. Prostě to, co našel. Vlasy měl pečlivě česané do patky, účes, který spíš přitahoval posměch než obdiv.

Jeho kroky se zastavily, když zaslechl smích a křik. Zvedl hlavu.

Kousek od něj, na travnaté ploše parku, se honil mladý pár. Kluk a holka, oba štíhlí a plní energie, jako z reklamy na dokonalý život. Holka před ním utíkala, křičela o pomoc, ale v jejím hlase byla radost. Smála se a volala na kluka, který ji s hlasitým smíchem doháněl.

Nakonec ji chytil a oba se svalili na zem. Smích ustal, když ji začal líbat. Jeho ruce se jemně dotýkaly její tváře, jejich blízkost byla upřímná, nenucená.

Tlust'och stál opodál a zíral na ně s výrazem, který by mohl patřit snílkovi. Jeho oči se zaleskly něhou, jak sledoval scénu, která pro něj byla nedosažitelným snem. Usmál se, romanticky, nesměle, a nemohl od nich odvrátit pohled. Tolik jim záviděl. Ten okamžik blízkosti, lásky, radosti.

Na zemi holka ležela, stále se smála, zatímco kluk se odtáhl od jejích rtů. Jeho pohled náhodně sklouzl na tlust'ocha. Všiml si jeho zasněného výrazu, toho, jak na ně zírá.

„Co čumíš, tlust'ochu?“ zvolal kluk drze, úšklebek mu zkřivil tvář. „Hleď si radši své cesty.“

Tlust'och sebou trhnul, jako by ho někdo probudil z krásného snu. Zamrkal, jeho výraz se změnil na nejistý, omluvný. „E-e... promiňte,“ vykoktal stydlivě, téměř neslyšně.

Rychle odvrátil pohled a sklonil hlavu ještě níž, než ji měl předtím. Jeho kroky se zrychlily, a i když se snažil nevnímat, slyšel za sebou smích. Kluk a holka, ležící na trávě, se bavili jeho rozpačitostí. Smích mu rezonoval v uších, jako ostrá připomínka toho, co nikdy nebude mít.

Pokračoval dál parkem, ještě víc shrbený, ještě víc uzavřený do sebe. A jejich smích zněl za ním, jako vzdálená ozvěna, kterou nemohl zastavit.

Jiná vzpomínka. Tlust'och pomalu došel parkem až na autobusovou zastávku. Jeho kroky byly těžké, hlava skloněná, ale oči se zvedly k páru, který tam stál. Objímali se, pevně a s láskou, jako by neexistoval nikdo jiný na světě. Tlust'och na ně hleděl s bolestí v očích, smutek mu stahoval hrud'.

„*S jarem vždy mé utrpení ještě více stoupne,*“ ozval se jeho hlas, plný melancholie. „*Není horšího období než jaro. Nesnáším ho... tolik mě to bolí.*“

Nastoupil do autobusu a usadil se na volné místo. Před ním seděl další pár. Holka a kluk se smáli, dotýkali se, líbali. Byli zcela ponoření jeden do druhého. Tlust'och je sledoval z dálky, jeho pohled zůstal stejně smutný, jako když byl na zastávce.

„*Všechno kvete, voní... vzduch je nasáklý láskou. Vše se páruje. Jen já jsem stále sám, pořád jen sám.*“

Později seděl v hospodě u piva. Lokál byl potemnělý, jen svíčky na stolech osvětlovaly tváře hostů. Podpíral si hlavu a zíral přiopile a zasněně na pár, který seděl u svíčky vzadu. Drželi se za ruce, dívali se jeden druhému do očí, jejich přítomnost prozrazovala tiché porozumění a hluboké pouto.

„Je mi 27 let a dosud jsem neměl dívku,“ promluvil jeho hlas opět tiše, do prázdného vzduchu.

„Dosud jsem neokusil sex. Ale co je to láska, vím. Miloval jsem... ale vždy jen já. Druhá strana ne.“

Později stál u okna svého bytu, hleděl skrze záclonu ven. Jeho oči byly stále smutné, v pohledu zůstávala odevzdanost. Před panelákem na lavičce seděl další pár, mladí, zamilovaní, líbali se, smáli se.

„Vzdal jsem to,“ řekl jeho hlas, tichý, ale rezignovaný.
„Tolikrát jsem byl odmítnut, že už se dál o nic pokoušet nechci a nebudu. Jsem smířen s tím, že budu navždy sám.“

Pohled na jeho okno zvenku. Záclona byla lehce roztažená, v úzké mezeře se rýsovala jeho hlava. Zíral ven, oči plné smutku, obličej ztuhlý v melancholii.

*„Jsem jen stín, co zůstal ve tmě,
nečekám světlo, co zlomí mé sny.
Život je prázdný, jak polámaná loď,
pluje bez cíle, kam nechá ho proud.“*

*„Touhy mi umřely, pohřbené v žalu,
nikdo je nevzkřísí, jsou v hlubinách kalu.
Páry se objímají, láska je jejich,
já zůstávám stranou, jen v zázemí němých.“*

*„Z okna se dívám, mé srdce je prázdné,
všechno, co chtěl jsem, zůstává v dálce.
Ale smířil jsem se, sám sebe jsem ztratil,
žiju jen v tichu, ve tmě jsem zajatý.“*

Pokoj byl malý a stísněný, s nábytkem, který viděl lepší časy. U stolku seděl tlustý mladík, jeho tělo se sklánělo k blikajícímu monitoru. Jediným zdrojem světla byla malá lampička na stole, jejíž žluté světlo osvětlovalo klávesnici a jeho zarputilý obličej.

Na obrazovce svítil chat. Jeho prsty rychle kmitaly po klávesnici, psal zprávu za zprávou, jeho výraz byl napjatý, oči soustředěné. Prožíval každé slovo, každou odpověď.

„Mohl jsem prožívat jen virtuální city,“ zněl jeho hlas do ticha. *„Sex i lásku... bez vůně a doteků. Na chatu – anonymně, bez tváře.“*

Najednou se zarazil. Něco na obrazovce upoutalo jeho pozornost. Pohlédl na text, rychle něco napsal a pak, s očima přilepenýma na monitor, sáhl po mobilu. Jeho ruce byly nejisté, nervózní.

Pomalůčku opisoval číslo z obrazovky, jeho prsty se lehce třáslly. Když bylo číslo zadáno, zůstal chvíli nehybně sedět. Zhluboka dýchal, jeho oči přecházely mezi monitorem a telefonem. Polkl, jako by se snažil sebrat odvahu.

Ohlédl se po pokoji, nastražil uši, jestli někdo doma neuslyší. Ticho. Pak znovu pohlédl na mobil. Jeho ruka byla nejistá, ale nakonec se rozhodl. Stiskl tlačítko volání a přiložil si telefon k uchu.

Jeho dech byl přerývaný, ruce se mu třáslly, když čekal na druhé straně. Zvuk vyzvánění ho napínal, polkl znovu a zadržel dech. Najednou to na druhé straně někdo zvedl.

„A-ahoj,“ pronesl rozklepaným hlasem. *„Já... já jsem Filip... Já... eee...“* Slova se mu zadržovala v hrdle, těžce hledal, co říct dál. *„Já bych se chtěl zeptat na to, co jsi mi přes chat napsala... Jako... eee...“* Jeho hlas se ztrácel v nejistotě, slova mu unikala, zatímco jeho mysl horečně přemýšlela, jak pokračovat.

Ruka s telefonem se mu chvěla, dech byl mělčí a rychlejší, a jeho oči, napůl zavřené strachem, hleděly někam do prázdna. Čekal na odpověď.

Zpět v koupelně

Filip stál v koupelně, stále před umyvadlem. Jeho oči se setkávaly s vlastním odrazem v zrcadle. Koukaly na něj, plné nervozity. Zhluboka se nadechl, ale nezdálo se, že by mu to pomohlo. Jeho tvář byla napjatá, rysy stažené očekáváním.

V obýváku seděli jeho rodiče, každý ponořený do své rutiny. Otec, tlustý muž v tílku, měl na stole otevřenou láhev piva a panděro mu přečnívalo přes okraj křesla. Rozvalený sledoval televizi, jeho pohled netečný, výraz znuděný.

Opodál seděla matka, žena robustní postavy s nateklým obličejem a cigaretou pevně zaklíněnou mezi rty. Nohy měla hozené na stole, její prsty poklepávaly o opěradlo židle v rytmu nezábavného programu, který běžel v televizi.

Do této scény nakoukl Filip. Byl vydrhnutý a učesaný, brýle se mu leskly, jako by je právě vyleštil. Opatrně strčil hlavu do místnosti.

„Tak já jdu... čau!“ pronesl rychle, skoro šeptem, a chystal se zmizet.

„Počkej!“ ozvala se matka hlubokým hlasem a vyfoukla obláček kouře. „Kam jdeš?“

Filip neochotně vystrčil hlavu zpět. „Ale... jedu za jedním kámošem. Má pro mě nějaký DVDíčka,“ odpověděl s nuceným úšklebkem.

Otec se líně otočil k němu. „Nějaký porno, ne?“ utrousil s úšklebkem.

„Né,“ protočil Filip očima, trochu zahanbeně. „Je to online hra“ dodal a už chtěl odejít.

„Už jsi se najedl?“ ozvala se znovu matka. „Je tam buřtguláš.“

„Jo, už jsem měl,“ odbyl ji Filip a snažil se zmizet.

„Počkej!“ zastavil ho otec. „A proč ses tak naporádil? Jedeš za nějakou holkou, co? Přiznej to!“

Filip se na chvíli zarazil, ale rychle se vzpamatoval. „Nééé,“ odpověděl podrážděně. „Jedu za kamarádem.“

„Tak se zase neožer jako posledně!“ napomenula ho matka. „Nejdeš s tím samým kamarádem... tím notorikem?“

„Ne,“ řekl rychle. „Jedu autem. A nebudu pít.“

„Tak fajn,“ rezignovala matka. „A kdy přijdeš?“

„Nevím... asi za dvě hodiny. Tak čau,“ odpověděl Filip a už toho měl dost.

„Měj se,“ zamumlal otec, aniž by odvrátil pohled od televize.

„Hezkou zábavu,“ dodala matka s cigaretou v ústech.

„Dík,“ odpověděl Filip, už téměř na odchodu, a zavřel za sebou dveře. Venku si tiše oddechl, zklamaný, ale úlevou. Vyšel z bytu a zamířil dolů k autu.

Panelák za jeho zády vypadal stejně šedivě a nezajímavě jako vždy. Filip zamířil k autu, staré Škodě Felicii, které bylo viditelně z poslední ruky. Vlezl dovnitř a zabouchl za sebou dveře, až se auto mírně prohnulo v pérech.

Na chvíli jen seděl, ruce na volantu, zhluboka dýchal. Oči, plné nervozity a nejistoty.

POČET SEXUÁLNÍCH PARTNERŮ

0

Filip seděl v autě a chvíli váhal. Jeho ruka se pomalu zvedla k zapalování. Strčil klíč do startéru a na okamžik se zarazil, jako by potřeboval nasbírat sílu. S hlubokým nádechem otočil klíčem. Motor se rozezvučel chraplavým a unaveným zvukem, jaký vydávají staré vozy, které pamatují lepší časy.

Zvuk motoru zaplnil ticho kolem něj. Filip sevřel volant, jeho prsty se na chvíli křečovitě napjaly, než se uvolnily. Udělal první pohyb – zařadil rychlost a s trhnutím vyjel z řady zaparkovaných aut.

Škoda Felicia, stará a opotřebovaná, se pomalu dala do pohybu. Filipův pohled byl upřený na cestu před ním, ale jeho výraz prozrazoval, že myšlenkami bloudí někde úplně jinde. Kola se líně otáčela, zatímco auto opouštělo parkoviště.

Míjel šedé paneláky, pouliční lampy, a cestu lemovanou stromy, které se jen neochotně probouzely ze zimního spánku. Jeho staré auto postupně ztrácelo na dohled, až nakonec zmizelo úplně. Na parkovišti zůstalo jen ticho, přerušované občasným zavržením větví ve větru.

Filip odjížděl, zanechávajíc za sebou nejen panelák, ale i něco těžšího – možná kousek sebe.

7. Kapitola

V červeném pokoji vládla příjemná, téměř hřejivá atmosféra. Tlumené světlo lustru a nesčetné svíčky dávaly místnosti nádech intimity, zatímco vůně vonných tyčinek se linula vzduchem. Všechny čtyři ženy seděly pohodlně v křeslech nebo na sedačce, každá se šálkem kávy či čaje v ruce. Jejich smích naplňoval prostor. Byly odpočaté, dobře nalíčené, a jejich sexy a vyzývavé oblečení podtrhovalo roli, kterou tu měly sehrát.

Prsatá rusovláska právě vyprávěla příběh, který způsobil, že se ostatní dusily smíchy. „Měl hrozně malýho pind'ora,“ pronesla zábavně, její dobrá nálada byla nakažlivá.

„Fakt jo?“ zeptala se hnědovláska, zvědavost jí zářila v očích. „A jak asi?“ smála se a čekala na odpověď.

Rusovláska nezklamala. „No asi takhle,“ řekla a ukázala mezi palcem a ukazováčkem vzdálenost sotva dva centimetry.

Všechny vybuchly smíchy. Rusovláska však ještě pokračovala. „A nebo takhle... nechci mu přidávat,“ dodala, když zmenšila rozměr na sotva centimetr.

Smích je na chvíli ovládl, slzy jim tekly po tvářích. Pak ale tlustá blondýna zvažněla a zeptala se: „No počkej... a to jako při erekci?“

Napětí v místnosti stoupalo, všechny čekaly na odpověď. Rusovláska se však jen pousmála a ledabyle pronesla: „No jasně. Když se svlíknul, myslela jsem, že to je holka. Ale pak se z jeho chlupů vyloupnul tenhle obr!“

Záchvat smíchu, který následoval, byl téměř nekontrolovatelný. Smály se všechny, jejich hlasy se odrážely od stěn místnosti, zatímco se zoufale snažily popadnout dech.

Po chvíli hnědovláška, stále ještě s úsměvem na rtech, zvedla svůj šálek kávy a napila se. Jakmile se trochu uklidnila, zeptala se: „A prosím tě... jak jsi to s ním dělala? Jde to vůbec?“

V místnosti znovu zavládlo ticho. Všechny se vážně podívaly na rusovlásku, zvědavé, co odpoví.

Rusovláška pokrčila rameny a bez přemýšlení pronesla: „Jasně, že to jde. Sice jsem nic necítila, ale vzdychala jsem a křičela...“ Náhle zvedla hlas, jako by znovu hrála tu scénu: „Jo, dělej! Jo! Jo! Ty divochu!“

V tom okamžiku se smích znovu rozlehl místností. Hnědovláška vyprskla kávu, dusila se, zatímco rusovláška si musela otírat slzy. Blondýna se klepala smíchy a černovláška se svému vtipu smála tak, že jí křupky létaly z úst.

Jakmile se konečně uklidnily, tlustá blondýna posmutněla a pronesla: „Počkejte holky, nechte toho. Vždyť to byl chudák.“

Její slova způsobila, že smích náhle ustal. Všechny zvažněly, pochopily, že zesměšňovat někoho kvůli jeho neštěstí není správné.

„To je fakt,“ doplnila hnědovláška. „Nebudeme se přece smát cizímu neštěstí.“

Chvíli bylo ticho, než černovláška suše pronesla: „Ale stejně, holky... to já mám většího poštěváka než on.“

Výbuch smíchu, který následoval, byl nepopsatelný. Hnědovláška se dusila kávou, rusovláška si musela otírat slzy, a blondýna si zakrývala obličej, ale celé tělo se jí třásl. Černovláška se smála svému vlastnímu vtipu tak, že jí křupky znovu létaly od úst.

Když se konečně dosmály, znovu nasadily vážné výrazy. Černovláska promluvila první: „A kdo je vůbec první? Nějakej stálej, nebo novej?“

Rusovláska zavzpomínala a odpověděla: „Včera se ozval přes chat. Nějakej novej...“

8. Kapitola

Filip seděl za volantem a jeho mysl byla neklidná. Cesta ubíhala, ale jeho pohled byl nepřítomný, jako by se místo řízení propadl do vlastních myšlenek. Ruce na volantu byly zpocené, prsty neklidně klepaly. Nervozita ho sžírala, ale přesto pokračoval dál.

„Myslím, že se jmenuje Filip... Ano, Filip. Jde první... Už od devatenácti hodin,“ zazněl hlas rusovlásky, přestože byl Filip sám. Jako ozvěna, která ho pronásledovala.

Jeho oči se stočily k odbočce vedoucí k sídlišti. Málem ji přehlédl. Prudce zabrzdil a s trhnutím zatočil, aby se tam ještě vešel.

„To už je za čtvrt hodiny,“ pokračoval hlas černovlásky. *„Co o něm víš? Vytáhla jsi z něho něco?“*

„Prej není moc zkušeněj,“ odpověděla rusovláška. *„Je trochu tlustší a stydlivej. Bude to takovej ten hodnej hoch, co si nemůže najít holku. Měl milej hlas a hrozně se styděl i po telefonu. Ten bude v pohodě.“*

„No uvidíme,“ dodala černovláška. *„Tyhle typy většinou ani nedorazí. Na poslední chvíli si to rozmyslí.“*

Filip pomalu projížděl podél paneláků, oči těkaly po číslech na domech, vchodech. Nahlas mumlal pro sebe, zatímco hledal správnou adresu. „Patnáct... jedenáct... deset... devět!“ Jeho hlas zazněl jako rozsudek. „Tady to je.“

Zastavil auto a hledal volné místo. Zajel na volný flek opodál, vypnul motor a najednou ho přepadla vlna nervozity. Jeho dech se zrychlil, pohled zůstal upřený do prázdna.

„No tak, Fílo!“ řekl nahlas sám sobě, snažíc se sebrat odvahu. „Přece nejsi úplně měkkej. Nejsi srab.“ Hlas se mu zlomil. „Nejsem srab... ale já jsem! Sakra!“ vykřikl a bouchl pěstí do volantu.

Ztrápený si otřel pot z čela. „Ježíš, to je situace. To je trapný. To nepřežiju,“ zamumlal zahanbeně a vyndal klíčky ze zapalování.

Na chvíli zůstal sedět, zhluboka dýchal, snažil se uklidnit. Konečně se odhodlal, otevřel dveře, vystoupil a zamkl auto. Rozhlédl se kolem, jeho pohled skončil na vchodu s číslem devět.

S pomalými, váhavými kroky se vydal směrem k vchodu. Každý krok byl pro něj těžší než ten předchozí, jako by se jeho nohy odmítaly pohnout. Když už byl skoro u cíle, zastavil se. Hleděl do země, neschopen se pohnout.

Po chvíli si zašeptal: „Ne! Kašlu na to! Kašlu na to!“ Jeho hlas zněl rozhodně, téměř zoufale.

Rychle se otočil, vyrazil zpátky k autu a téměř běžel. Jakmile se dostal dovnitř, nastartoval a s trhnutím vyjel.

Felicia zamířila pryč, projela uličkou a zmizela za rohem. Filipovy myšlenky, jeho obavy a sny zůstaly na místě – nevyřčené, nedosažené, jako stíny na prahu vchodu číslo devět.

9. Kapitola

V červené místnosti vládlo ticho, rušené jen občasnými zvuky: chřoupání slaných tyčinek, jemné škrábání pilníčku o nehty a tlumené bouchnutí míčku, který narážel do zdi. Všechny čtyři ženy byly ponořené do své vlastní činnosti, každá jinak, ale všechny se soustředily na něco banálního, co mělo zahnat nudu a napětí.

Černovláška seděla v jednom z křesel, ruku ponořenou do misky s tyčinkami, a čas od času jednu zvedla k ústům. Prsatá rusovláška pečlivě pilovala nehty, její pohyby byly precizní, jako by jí na tom nesmírně záleželo. Hnědovláška ležela na gauči a zírala do stropu, její pohled byl nepřítomný, zatímco myšlenky jí vířily hlavou. Tlustá blondýna seděla na kraji postele a pinkala míčkem o zeď, monotónní zvuk její hry byl jediným skutečným rušitelem klidu.

Žádná z nich nepromluvila. Vzduch byl naplněný nevyřčenými otázkami: *Kdo přijde? Koho bude chtít? Co to bude za člověka?*

Černovláška se podívala na hodinky a nakrčila čelo. „Hm... devatenáct nula pět. Tak kde je?“ pronesla nespokojeně, spíš sama k sobě než k ostatním.

Tlustá blondýna pokrčila rameny a prohodila: „Ten to vzdal. Napiš mu SMS.“

Rusovláška odložila pilníček a sáhla po telefonu. Její prsty rychle vytukávaly zprávu. Když ji odeslala, chvíli zírala na displej a pak oznámila: „Zpráva nedoručena. Vypnul si ho.“

„Je to srab,“ pronesla tlustá blondýna suše a pokračovala ve své hře s míčkem.

Ticho se znovu rozhostilo místností. Pak ho přerušila černovláska, která se otočila k rusovlásce. „A kdo je další, Elen?“

Rusovláska na chvíli zvedla hlavu, zamyslela se, a pak odpověděla: „Další je až ve 21 hodin. Ten tvůj Tomáš. To zase bude chtít tebe, Terezo.“ Pohlédla na černovlásku, která přikývla.

„Ten je dobrej,“ pronesla Tereza nezáživně a chroupala dál. „Snadno vydělaný prachy. Umí to docela obstojně a platí slušně.“

„A kdo je pak?“ zeptala se tlustá blondýna a přestala pinkat s míčkem. „Kolik jich má dnes přijít, Elen? Ty jediná se v tom vyznáš.“

Elen si odložila pilníček, znovu se zamyslela, a pak spustila, jako by oznamovala program televizního večera. „No... měl přijít ten Filip. Ten to vzdal. Pak Tomáš do deseti. Od deseti má přijít ten sadomasochista, co chce mlátit bičíkem. Koho si vezme tentokrát, nevím, vždy si bere jinou. Od jedenácti nějaký Jaroslav, kamarád toho, co tu byl minule. A na jednu ráno máme ten grupáč, přijdou čtyři kluci z chemické školy. A nakonec kolem třetí ten opilec, co chce jen vykourit. To je asi všechno na dnešek.“

Její slova zněla klidně, jako by šlo o běžný pracovní den. Všechny ostatní mlčely, každá ponořená do svých myšlenek.

„Ty jo,“ ozvala se po chvíli Tereza, „už aby ten Tomáš přišel. Jsem docela nadržaná. Asi jsem fakt nymfomanka. Minule mě skoro udělal.“

Hnědovláska zvedla zvědavě hlavu. „Ty jsi s klientem měla už orgasmus?“ zeptala se s nevěřícím výrazem.

„Jo, už několikrát,“ přikývla Tereza s úsměvem. „Přece z toho chci taky něco mít.“

Hnědovláška se zamračila. „To já bych s klientem nikdy orgasmus mít nemohla. Hnusí se mi to.“

„Eliško, musíš si v tom najít zalíbení,“ odpověděla Tereza klidně. „Až to budeš dělat déle, tak se taky uděláš. Uvidíš.“

„Já asi nikdy,“ odsekla hnědovláška. „Až dodělám školu, tak s tím končím.“

Tereza pokrčila rameny. „Hm... já asi ne. Padesát tisíc měsíčně skoro za nic je dobřejch. A navíc... někteří klienti to fakt umí. Třeba ten Tomáš to umí líp než můj přítel.“

Blondýna se na ni překvapeně podívala. „Co? Tobě se to líbí víc s některým klientem než s přítelem, kterého miluješ?“

„Jo, občas jo,“ přiznala Tereza. „Jde jen o sex. Samozřejmě s přítelem je to lepší, protože je celá noc, mazlíme se, povídáme si... Ale když jde o čistý sex, tak někteří klienti jsou lepší.“

Hnědovláška se zamyslela. „A co bys dělala, kdyby se to ten tvůj dozvěděl?“

„To nesmí,“ vyhrkla Tereza. „Nikdy. Ten by mě zabil!“

Elen pokrčila rameny. „Já jsem se s přítelem rozešla. Už mě nebavilo mu furt lhát. Nezvládala jsem ten dvojitý život. Když jsem volná, je to lepší.“

Hnědovláška se zasněně pousmála. „Až dodělám školu, najdu si přítele, kterému budu věrná. Chci mu být věrná až do smrti.“

Všechny na chvíli utichly, každá ponořená do svých vlastních představ.

Najednou zazvonil mobil. Elen ho zvedla a po krátkém hovoru s úsměvem oznámila: „To byl Filip. Omlouval se za zpoždění. Čeká dole.“

Ostatní na ni pohlédly. V jejich očích se objevilo napětí. *Je to tady. Začíná to.*

10. Kapitola

Filip stál před vchodem číslo devět. Jeho ruka, svírající mobil, se pomalu spouštěla dolů, jako by si nebyl jistý, jestli právě dokončený hovor skutečně proběhl. Celé tělo se mu chvělo. Hlava mu říkala, aby utekl, aby se otočil a odešel, ale nohy jako by ztratily schopnost pohybu.

Podíval se na svou ruku. Chvěla se. Prsty roztáhl a sledoval, jak se třesou. Jeho druhá ruka na tom nebyla o nic lépe. Nervozita ho zaplavila jako vlna, která mu vzala dech. Rychle strčil mobil do pouzdra u opasku a obě ruce schoval do kapes, snažil se skrýt svůj neklid.

Polkl a rozhlédl se kolem. Myšlenky mu vířily hlavou. Co si vlastně myslel? Jak to mohl udělat? Nevěděl, co očekávat, jen jedno bylo jisté – neměl kam utéct.

Začal nervózně přecházet sem a tam, jako zvíře v kleci. Přešlapoval, jeho kroky byly nepravdivé, a čím víc se snažil uklidnit, tím rychleji mu bušilo srdce.

Zrovna když Filip přešlapoval oblouk, otevřely se za ním dveře. Trhl sebou, jako by ho někdo přistihl při činu, a pomalu se otočil.

Jeho pohled padl na dvě ženy. Byly mladé, krásné, a obě se na něj usmívaly, jako by jeho nervozita byla tím nejzroztomilejším, co kdy viděly. Jedna z nich měla dlouhé rudé vlasy, druhá černé, a obě byly elegantně oblečené v kabátcích.

„Ahoj,“ promluvila rusovláska jemným, přívětivým tónem. „Ty jsi Filip?“

Filip otevřel ústa, ale žádná slova z něj nevyšla. Jeho mysl byla prázdná, tělo ztuhlé. Přinutil se alespoň přikývnout. „A... ano,“ vykoktal nakonec. „A vy... eee...“

Obě ženy se zasmály, ale ne výsměšně. Jejich úsměvy byly uklidňující, plné pochopení.

„Ano, jsem ta, se kterou jsi mluvil po telefonu,“ odpověděla rusovláska. „Jmenuju se Elena. Tak co, půjdeš nahoru? Nebo sis to rozmyslel?“ Její pohled byl svůdný, ale stále milý, jako by ho chtěla uklidnit.

Filip zhluboka polkl. „Ne... teda jo... půjdu, jestli... jestli teda můžu,“ vykoktal a sklopil oči, jako by čekal, že ho snad odmítnou.

„Tak pojď,“ řekla Elena pobaveně. „Už je mi tu zima.“

Filip se neochotně pohnul, pomalu se k nim přiblížil, aniž by se jim podíval do očí. Jeho kroky byly těžké, jako by šel na popravu.

„Ahoj,“ promluvila černovláska. „Já jsem Veronika.“ Natáhla k němu ruku a usmála se, přestože její skutečné jméno zůstávalo tajemstvím.

Filip na chvíli vzhlédl, jeho pohled byl plachý. Podal jí ruku, ale jeho stisk byl slabý, skoro neexistující.

Rusovláska otevřela dveře a podržela je. Černovláska vešla první, Filip ji pomalu následoval. Jeho pohled zůstával sklopený, jako by se bál cokoliv dalšího vidět.

Dveře se za nimi zavřely s tichým *klap*.

Malý výťah byl těsný a jeho zdi ještě umocňovaly Filipovu nervozitu. Rusovláska stiskla tlačítko pro nejvyšší patro a výťah se rozjel. Filip stál mezi oběma ženami, neschopen zvednout hlavu. Jeho oči byly upřené na podlahu, zatímco hluk výťahu a jeho vlastní rychlé dýchání naplňovaly ticho.

„Bydlíme až úplně nahoře,“ prolomila ticho černovláska. „Ale v nebi ne,“ dodala s lehkým smíchem.

Filip zvedl hlavu, ale jen na chvíli. „Aha,“ zamumlal a rychle pohled znovu sklopil. Ani vtip nepochopil, jeho mysl byla příliš zamlžená strachem.

Konečně výtah zastavil. Černovláška vystoupila první a podržela dveře. Rusovláška došla k bytu, vytáhla klíče a odemkla dveře.

„Tak prosím, pojd' dál,“ řekla mile a gestem ruky naznačila Filipovi, aby vstoupil.

Filip jen krátce vzhlédl. „Jo... díky,“ zamumlal, jeho hlas se stále třásl.

Vstoupil dovnitř, zul si boty a rozhlédl se kolem. Rusovláška ukázala rukou směr, kam má jít. Filip poslušně pokračoval, aniž by se odvážil cokoli říct.

Za ním vstoupila černovláška a Rusovláška zavřela dveře. Ty se zavřely s tichým *klap*, zatímco Filip zmizel uvnitř.

Chodba zůstala prázdná a ztichlá, jako by spolykala všechen zvuk.

11. Kapitola

Filip vstoupil do červeného pokoje pomalým, téměř neslyšným krokem. Každý jeho pohyb prozrazoval váhání a nervozitu. Jakmile překročil práh, zastavil se a jeho oči nervózně těkaly po místnosti. Intenzivní červená barva stěn, svíčky mihotající se na různých místech a vonné tyčinky vyvolaly v jeho mysli směs strachu a zvědavosti.

Než si stihl vše pořádně prohlédnout, jeho pohled padl na další dvě dívky. Jedna z nich, blondýna, seděla u stolu s veselým výrazem a bezprostředním úsměvem. Druhá, hnědovláška, byla trochu stranou a její tvář měla neutrální, téměř odtažitý výraz. Filip si uvědomil, že ho obě sledují, a jeho nervozita vzrostla.

Blondýna vstala první a podala mu ruku. Její úsměv byl milý, upřímný, jako by chtěla prolomit led.

„Ahoj. Já jsem Anna,“ představila se vřele.

Filip si s ní podal ruku, ale jeho stisk byl sotva znatelný, jako by se bál dotknout. Mlčel, slova mu zůstala uvězněná v krku.

Po chvíli vstala i hnědovláška. Její pohyby byly pomalejší, nejisté.

„Erika,“ pronesla stručně, bez úsměvu.

Filip na ni upřel pohled. Byla jediná, která mu nepřipadala úplně cizí. Naopak, cítil z ní podobný strach, jaký měl on sám. To ho na okamžik uklidnilo. Letmo se na ni usmál, jakoby jí chtěl říct: *Neboj se mě, já sám se bojím.*

Jejich stisk ruky byl vlažný, krátký, a Erika si rychle sedla zpět na své místo.

Za jeho zády se objevily další dvě ženy, rusovláska a černovláska. Rusovláska se usmívala a jejím hláskem zněla klidná jistota.

„Posad' se, Filipe,“ pronesla, jeho jméno vyslovila s jemným důrazem, který měl zřejmě zanechat dojem, že je vítaný.

Ukázala mu volné křeslo stojící v čele stolu. Filip pokýval hlavou a automaticky ji poslechl. Každý jeho pohyb byl nesmělý a nejistý. Pomalými kroky došel ke křeslu, cítil na sobě pohledy všech čtyř dívek, což jeho nervozitu jen prohlubovalo.

Posadil se a jeho oči těkaly mezi ženami. Cítil se jako pod mikroskopem. Jeho ruce spočívaly na kolenou, ale třásly se, stejně jako zbytek jeho těla.

Rusovláska stále stála, zatímco ostatní ženy si posedaly kolem něj. Naklonila se přes stůl a s úsměvem se ho zeptala: „Dáš si kafe, Filipe?“ Její hlas byl melodický a příjemný, její výslovnost jeho jména měla zvláštní váhu, jako by ho tím chtěla vtáhnout do jejich světa.

Filip vzhlédl, stále jako plachý chlapec. „Eee... já kafe nepiju,“ zamumlal omluvně, jeho tvář zčervenala.

Rusovláska neztratila nic ze své trpělivosti. „Tak čaj?“ navrhla.

„Jo... ten teda... eee... jestli můžu poprosit,“ vykotal Filip, aniž by dokončil větu.

Rusovláska přikývla a její úsměv nezmizel. Otočila se a lehkým krokem odešla směrem ke kuchyňce. Filip ji sledoval, dokud nezmizela z dohledu, a pak jeho pohled znovu sklouzl k ostatním ženám. V jejich očích se zračila směs pobavení a zvědavosti.

Filip se zavrtěl v křesle a zhluboka se nadechl, jako by se snažil ovládnout své bušící srdce. Ale atmosféra v místnosti byla pro něj stále příliš intenzivní, příliš jiná.

Filip seděl v křesle v čele stolu, jeho pozice působila jakoby napůl nedobrovolná. Ruce měl volně opřené o nohy, ale z jeho neklidného pohybu bylo jasné, že se cítí nesvůj. Pot mu stékal po čele, a přestože se snažil udržet klidný výraz, jeho neustálé škrábání a neklidné pohledy prozrazovaly, jak moc je nervózní.

Snažil se rozhlížet po místnosti, aby unikl pohledům dívek, které seděly kolem stolu. Místo, kam ho dovedly, bylo pro něj zároveň fascinující a děsivé. Jeho srdce bušilo rychle a nahlas, každou chvíli si musel otřít ruce o džíny, aby zakryl, jak se potí.

Nalevo od něj, v křesle natočeném přímo k němu, seděla černovláška. Její dlouhé nohy byly elegantně překřížené, a celým svým tělem působila uvolněně. Pohledem ho sledovala, její oči plné sebevědomí se upíraly na Filipa jako na kořist. Cítla, že má nad ním absolutní moc, a to vědomí ji očividně bavilo. Filip se vyhýbal jejímu pohledu, ale její přítomnost ho nutila cítit se jako myš v pasti.

Na druhé straně, napravo, seděla tlustá blondýna. Nebyla k němu přímo natočená, spíše seděla bokem, ale hlavu měla otočenou k němu. Občas na něj mrkla, vždy s jemným, roztomilým úsměvem, který na rozdíl od černovlásčina pohledu působil přátelsky. Filip cítil, že je v jádru hodná a možná by s ní bylo snazší se bavit, ale ani k ní neměl odvahu se otočit.

Vedle blondýny seděla hnědovláška. Byla natočená k Filipovi, ale její pohled ho míjel, jako by pro ni vůbec neexistoval. Byla to mladá dívka, její nezkušenost a určitá nevinnost byly na první pohled patrné. Pohodlně se opírala, nohy měla uvolněně položené, a její ruce si pohrávaly s míčkem, který předtím patřil blondýně.

Filipovi připadala jako někdo, kdo se snaží vytvořit si odstup. Nepůsobila chladně, ale spíše jako člověk, který se ještě necítí být součástí této situace. Její nezájem o něj byl pro Filipa paradoxně uklidňující.

Atmosféra v místnosti byla dusná, napjatá, plná nevyřčených slov. Filip měl pocit, že ho každá z dívek vnímá jinak – černovláška jako slabou kořist, blondýna s určitým pochopením a hnědovláška... snad jako někoho, koho by raději vůbec neviděla.

Místnost naplňovalo ticho, přerušované jen občasným šustěním míčku a Filipovým nervózním posunováním na křesle. Každá z dívek si ho po svém studovala, zatímco on se snažil nedívat na žádnou z nich déle, než bylo nezbytně nutné.

12. Kapitola

Černovláska seděla v křesle s naprostou grácií, jednu nohu ladně přehozenou přes druhou. Její postoj vyzařoval sebevědomí a klid, jako kdyby přesně věděla, co má v této situaci dělat. Svými tmavými očima ho pozorovala, ne jako člověka, ale spíš jako objekt – něco, co zpracovává, hodnotí, analyzuje. Filip, svíjející se v křesle, byl pro ni jen další drobný článek v řetězu jejích zkušeností.

Její pohled se na okamžik zúžil a ztvrdl, přičemž zůstával svůdně chladný.

Filip, stále nervózně posouvající ruce po nohách, s očima tékajícíma po místnosti, na ni působil skoro komicky. Jeho nohy se lehce chvěly, a když polknul, bylo to slyšet až k ní.

V tu chvíli se pohled změnil – stali jsme se součástí jejích myšlenek. Viděla Filipa svými očima, zkoumala ho pohledem lovce, který ví, že kořist nemá kam utéct.

Její hlas, klidný, ale chladný, zazněl ve vzduchu, jako by vycházela přímo z jejího pohledu:

„Takovej stydlivej, hodnej tlust’och. Určitě nemá žádné zkušenosti... možná je to ještě panic. Chudáček... Ale trochu smrdí. Nestará se o sebe, nepečuje o svůj vzhled. Trošku nechutnej. A vsadím se, že má malýho ptáka.“

Filipova nervózní gesta jí připadala trapná, ale také snadno předvídatelná. Její pohled dál zůstával na něm, hodnotící a neúprosně pragmatický.

„Ale byly by to snadno vydělaný prachy,“ pokračoval její vnitřní monolog. *„Žádná snaha. Dědala bych si s ním, co bych*

chtěla. Nevypadal by, že se bude bránit. Je to jako soulož s vepříkem. Ani by mi nevadil, vážně. Možná bych ho nechala zaplatit extra za vykouření bez gumy. Z něj by se dalo něco vytáhnout...“

V jejích očích nebyl Filip člověkem, ale prostředkem k zisku – zcela pod její kontrolou.

13. Kapitola

Tlustá blondýna seděla pohodlně v křesle, tělo natočené lehce bokem, ale hlavu měla otočenou směrem k Filipovi. Její pohled byl jemný, přívětivý, jako by ho chtěla uklidnit už jen svou přítomností. Občas na něj mrkla, vždy roztomile a s úsměvem, který Filipovi možná připadal mateřský. Na rozdíl od ostatních dívek nevypadala, že by ho jakkoli soudila. Spíš vyčkávala, co řekne nebo udělá.

Na chvíli se zastavila na jejich zářivém a laskavém výrazu, který působil jako světlo v ponurém pokoji.

A pak jsme se ocitli v jejím světě, viděli Filipa jejíma očima. Pozorovala ho s klidnou, přemýšlivou tváří.

Filip stále seděl v křesle jako přikovaný. Jeho nervózní gesta, třesoucí se nohy, rukama podpírané dlaně a pohledy těkající po místnosti ji rozesmály – ne nahlas, ale v jejím nitru.

„Je roztomilej, jak se stydí a neví, co dělat... Úplně k smíchu. Ten snad ani nikdy neměl holku. Ale je to hezké, jak se bojí. Připomíná mi kluky, co se stydí pozvat holku na tanec.“

Filip na ni na okamžik zvedl oči, jako by ucítil její pohled. Setkali se jen na pár vteřin, a když se rychle odvrátil, ona se jen lehce pousmála.

„Určitě je absolutně neškodnej,“ pokračoval její vnitřní monolog. „Je citlivej a hodnej, takovej mámánek. Asi pořád schovanej mámě pod sukní. Ale vlastně... by mi vůbec nevadil. Kdyby si mě vybral, byla bych na něj moc hodná. Myslím, že by to s ním bylo docela pěkné. Žádnej tvrdej sex... jen takové mazlení a utěšování.“

Její pohled zůstal na Filipovi o chvíli déle. Viděla jeho nervozitu, nejistotu, ale místo aby ji to odpuzovalo, probouzel v ní něco jako soucit. Možná i nepatrnou zvědavost, jaké by to s ním skutečně bylo.

14. Kapitola

Hnědovláška seděla pohodlně v křesle, jako by vůbec nezapadala do dusné atmosféry červeného pokoje. Její postoj byl uvolněný, skoro až lhostejný. V rukou svírala míček, se kterým si neustále hrála. Točila s ním mezi prsty, zlehka ho mačkala a přitom se dívala jen na něj. Její oči byly velké, výrazné, s nádechem plachosti – pohled srny, která by nejradši utekla.

V jeho očích byla zvláštní směs nezkušenosti, nervozity a potlačeného odporu.

V jejím nitru se ozval hlas. Tlumený, ale rozhodný, plný tiché úzkosti:

„Doufám, že si mě nevybere!“

Pohled kamery se přenesl do jejích očí, sledovala míček, který se mezi jejími prsty neustále otáčel, jako kdyby v něm hledala únik od skutečnosti.

„Je odporně nechutnej. Slizkej...“ Myšlenky jí zněly v hlavě, zatímco mimoděk otočila hlavu směrem k Filipovi. Na okamžik na něj pohlédla, ale rychle se vrátila k míčku.

Filip tam pořád seděl jako pařez. Ruce měl křečovitě položené na kolenou, jak se snažil ovládnout chvění nohou. Občas polkl, a ona ten zvuk slyšela jako ozvěnu, která ji nutila víc a víc zatínat prsty do měkkého míčku.

„Tlustoch nadrženej. Představa, že na mě bude ležet těch dvě stě kilo... Hrůza. Určitě si ani neumí nandat gumu!“ Její prsty sevřely míček pevněji, a ona na chvíli přivřela oči, jako by chtěla potlačit obraz, který se jí zrodil v hlavě.

„A ty jeho kecy poslouchat... doteky těma tlustoučkejma prstama. Fuj!“

Znovu otočila míček v rukou a pevně sevřela čelisti.

„Snad si vybere jinou... Prosím, ať si vybere jinou.“

Její pohled zůstal upřený na míček, jako by ten malý kulatý předmět byl to jediné, co ji mohlo ochránit před realitou, která ji děsila. Vypadala klidně, ale uvnitř byla napjatá jako struna.

15. Kapitola

Rusovláška vyšla z kuchyně s šálkem čaje na malém podnose a zamířila k Filipovi. Její pohyby byly plynulé, ladné, a na tváři měla přívětivý úsměv. Filip k ní okamžitě vzhledl, jako by v ní hledal záchranu před tou dusivou atmosférou pokoje.

Její oči zachytily jeho pohled. Viděla, jak se jeho nervozita na okamžik zmírnila, jak si křečovitě udržoval zdání klidu. Přišla blíž a pomalu položila čaj před něj. Záměrně se při tom sklonila, tak aby výstřih jejího topu odhalil co nejvíce z jejích plných, přitažlivých prsou. Filipovi oči, neovladatelné ve své nervozitě a zvědavosti, tam na okamžik sklouzly.

Záblesk uspokojení se mihnul na její tváři, když si toho všimla.

Filip rychle zvedl oči k její tváři a zašeptal nesmělé: „Díky.“

„Není zač,“ odpověděla jemně, stále s úsměvem, zatímco se napřimovala.

Jejich hnědé, kulaté hlubiny zářily jistotou a skrytým pobavením. Pohled, který míchal svůdnost se zkušeností.

Její hlas, jemný, ale s podtónem pragmatického uvažování, se ozval do ticha.

„Je tak stydlivej... Co ten tady vůbec dělá?“

Z jejího pohledu bylo jasné, že ho teď pozoruje spíš analyticky než zvědavě. Filip seděl v křesle, ruce pořád na kolenou, občas na ni letmo mrknul, jen aby mu pohled znovu sklouzl k jejím prsou.

„Asi už ho štválo si ho doma pořád honit...“ pokračovala v myšlenkách, když se její oči na chvíli stočily k jeho bledé, zpocené tváři.

„Chce zkusit, jaké to je s ženou. Já bych ho zaučila. Určitě by se mu postavil jako na povel...“

Na chvíli se zarazila, jakoby se zamyslela, co by s takovým klientem vůbec dělala.

„I když... Já bych z toho asi moc neměla. Po pár pohybech by se vystříkal. A co pak? Pak bychom si snad jen povídali. O ničem...“

Filip znovu rychle vzhlédl k její tváři, jako by zkoumal, co si o něm myslí. Její úsměv zůstal stejný, pečlivě udržovaný, příjemný.

„Stejně radši mám zkušený chlapy,“ přemítala dál, zatímco si zastrčila pramen vlasů za ucho a lehce se pousmála nad jeho nervozitou. *„S ním by to bylo jako s líným psem. Moc námahy za málo výsledku.“*

Její pohled sklouzl znovu na něj, tentokrát s tichým soucitem, který se jí však nedotkl natolik, aby změnila své přesvědčení.

16. Kapitola

Rusovláška odložila svůj šálek na stůl a pohodlně se usadila vedle Černovlásky, na druhé straně stolu, dál od Filipa. Přehodila nohu přes nohu, lehce se zaklonila a vypnula hrud'. Její sebevědomé pohyby kontrastovaly s Filipovou nesmělostí a vyvolávaly téměř hmatatelné napětí v místnosti.

Filip seděl jako zkamenělý. Ruce měl pevně opřené o stehna, aby zakryl, jak se mu třesou. Nohy mu trochu podskakovaly, jak se snažil potlačit nervozitu. Sem tam si otřel hřbetem ruky pot z čela, zakašlal si a snažil se zhluboka nadechnout. Ale přítomnost čtyř žen, které ho zkoumaly jako predátorky zkoumající kořist, mu to příliš neusnadňovala.

Každá z žen ho pozorovala jinak: Černovláška si ho vychutnávala jako hračku. Svůdný úsměv a chladný pohled naznačovaly, že ji baví mít nad Filipem absolutní kontrolu.

Tlustá blondýna se na něj dívala přátelsky, téměř soucitně, jako by se snažila dodat mu odvalu.

Hnědovláška ho sice občas koutkem oka sledovala, ale jinak zůstávala ponořená do své hry s míčkem.

Rusovláška, s jemným pobavením v očích, si ho prohlížela s jakýmsi profesionálním zájmem, který byl však pro Filipa zdrcující.

Nastalo dlouhé ticho, které se zdálo nekonečné. Filip nevydržel a konečně se pohnul. Sáhl po svém šálku čaje, uchopil ho oběma rukama a kousek ho pozvedl. Jenže jakmile se ho napil, rusovláška prolomila ticho.

„Tak, už sis vybral, Filipe?“ zeptala se jemně, ale přímo, a usmála se na něj s dráždivým podtónem.

Filip téměř nadskočil. Šálek se mu zakymácel v rukou a málem ho upustil. Všechny dívky se pobaveně zasmály. Smích však nebyl zlomyslný, spíš jako když dospělí sledují, jak se dítě poprvé učí něco nového. Filip zrudnul a rychle postavil šálek zpět na stůl. Koukaje do něj jako do propasti, se pokusil odpovédět.

„Ee... já... ještě ne...,“ vykoktal po dlouhém zaváhání.

Tlustá blondýna mu chtěla dodat odvalu. Naklonila se k němu a pronesla jemným, uklidňujícím hlasem: „Neboj se, Filipe. Nestyď se! My tě neukousneme.“

Černovláška okamžitě zareagovala s úsměškem: „Co si říkala? Že mu ho neukousneme?“

Smích se znovu rozlehl pokojem, tentokrát trochu hlasitěji. Tlustá blondýna však rychle zvedla ruku a tiše je napomenula. „Ale no tak... nech ho. Vždyť vidíš, jak se nás bojí.“

Filip konečně vzhlédl, jeho tvář byla rudá jako rajče. Přemáhal stud a snažil se působit sebejistěji. Ale jeho koktavá odpověď prozradila, jak moc ho takhle situace drtí. „Já se... nebojím,“ prohlásil, ale naprosto nepřesvědčivě.

Ticho se vrátilo, jen občas ho narušilo jemné cinknutí míčku, s nímž si hnědovláška dál hrála. Holky se na sebe mlčky dívaly, jejich pohledy se mísily s očekáváním.

Filip se konečně rozhodl promluvit. Zhluboka se nadechl a váhavě spustil: „A... můžu se zeptat...?“

Rusovláška ho přerušila: „Ptej se na co chceš,“ usmála se povzbudivě, ale její pohled byl spíš pobavený než laskavý.

Filip přemýšlel, jak položit otázku. Hledal slova a nakonec nesměle pronesl: „No... chtěl jsem se zeptat... jak to tady... chodí?“ Na poslední slovo sotva našel hlas.

Rusovláška převzala iniciativu. „No, vybereš si jednu z nás. Ta ti řekne cenu. Zaplatíš, a pak vás tu necháme o samotě. Na jednu hodinu,“ vysvětlila mu klidně a mile.

Filip se na chvíli zarazil, zrudnul ještě víc a roztřeseným hlasem dodal: „A ta... cena?“

„Cena se pohybuje od tisíce do dvou tisíc. Každá z nás má svou cenu,“ odpověděla rusovláška s profesionálním klidem.

Filip se najednou zhluboka nadechl, jako by se chystal skočit do hluboké vody. „Já... já mám jen patnáct set,“ přiznal stydlivě, jako by se provinil.

Holky se na něj podívaly s mírnými úsměvy. Rusovláška ho uklidnila: „To stačí. Za tu cenu bych šla já.“

Tlustá blondýna dodala: „Já taky. Moje cena je dvanáct set.“

Černovláška svůdně překřížila nohy a zlehka mu sdělila: „Já bych šla za tisícovku, ale jen na pětáctýřicet minut.“

Všechny se obrátily k hnědovlásce, která až doted' hrála nezájem. Pomalu vzhledla od míčku. „Jo, klidně,“ řekla suše a dál si hrála.

Rusovláška se otočila zpět na Filipa a s milým úsměvem ho vyzvala: „Tak, stačí říct jméno.“

Filip znovu sklonil hlavu a upřeně hleděl do svého čaje.

17. Kapitola

Filip nervózně položil hrnek na stůl. Ruce se mu třásly, ale neudělal nic, co by jeho napětí ještě více prozradilo. Pustil ucho hrnku a jemně přešel prstem po obvodu hrnku, jako by hledal útěchu v jeho dokonalém kruhu. Myšlenky mu vířily hlavou, chaos pochybností a nerozhodnosti.

„Koho si vyberu?“ ptal se sám sebe. Ta otázka ho spalovala. Každý pohyb jeho prstu po hrnku, každé drobné zakroužení, jako by bylo součástí nějakého rituálu, který mu měl přinést odpověď.

Zhluboka se nadechl a rozhodl se podívat. Pomalu vzhlédl a jeho pohled se zastavil na Tlusté blondýně.

Stop.

Čas zamrzl, místnost ztichla.

Filip vnímal jen ji, všechno ostatní zmizelo.

Tlustá blondýna, sedící v pohodlném křesle, na něj pohlédla s tím nejvlídnějším úsměvem, jaký si dokázal představit. Její výraz byl přátelský, mateřský, téměř ochranný. Ale v její tváři byla i nervozita, kterou se snažila skrýt.

Jeho vnitřní hlas se ozval klidně, jako tichý šepot:

„To musí být hodně prima holka... Je i hezká... Moc fajn... Cítím z ní klid a podporu. Taková kamarádka.“

Jeho pohled se ale zvolna změnil. Změřil si ji od hlavy až k patě, vnímal její přítomnost, její pohyb. A přesto, když jeho oči sklouzly zpět na její tvář, cítil, že něco chybí.

„Ale nevzrušuje mě vůbec... Tu ne... S tou by to nebylo ono.“

Pomalu sklonil hlavu zpátky k hrnku. Prsty pokračovaly v kroužení, jako by mu to mělo pomoci vynést další rozhodnutí. Horký čaj v hrnku už dávno nevnímal, jen hřál jeho rozechvělou ruku.

Filip ztěžka polkl. Možná doufal, že to rozhodnutí přijde samo. Ale místo toho se musel znovu ponořit do svých rozporuplných myšlenek.

Filip, stále skloněný nad hrnkem, přejel prsty z jeho obvodu na ucho. Začal do něj lehce klepat, každý úder prstu na porcelán nesl ozvěnu jeho neklidu. Rytmus se měnil, nepravidelný, jako jeho myšlenky.

Prsty nervózně klepaly dál, zatímco Filip pomalu vzhlédl. Jeho pohled zamířil k Černovlásce.

Stop.

Celý svět jako by na okamžik přestal existovat. Čas se zastavil a Filip viděl jen ji. Vše kolem něj zmizelo.

Černovláska seděla elegantně, s nohou přes nohu, jako královna svého malého trůnu. Zpomalilo se to. Její pohyby byly vláčné, jako by se proměnila ve svůdnou postavu z jeho představ.

Filip si všiml, jak jeho pohled vycítila. Pomalu na něj pohlédla, její oči byly hluboké, neproniknutelné, jako by skrývaly celý svět, do kterého neměl přístup.

Pak se její nohy nepatrně pohnuly. Kříž se uvolnil, její kolena se mírně od sebe rozevřela, aniž by to působilo nevhodně. Spolu s tím mírně pootevřela ústa. Ten pohyb byl sotva znatelný, ale Filipovi připadal jako magnet, který ho táhl do pastí.

Jeho vnitřní hlas se ozval tiše, ale pevně:

„Je moc chladná... Dračice... Ta by se mnou zacházela jako s živým vibrátorem.“

Černovláška dál držela jeho pohled. Filip ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Její klid a dominance mu připadaly jako síla, kterou nemohl překonat.

„Zničila by mě... Na to nemám...“ Jeho vnitřní hlas zněl tentokrát hlasitěji. Filip polkl. Na krku mu vyvstaly krůpěje potu.

„Mám z ní strach... Ta určitě ne.“ Jeho oči sklouzly stranou. Nemohl se na ni dívat déle.

„Vůbec do ní nevidím... Nevím, co si o ní mám myslet.“

Prsty přestaly klepat do hrnku. Filip sklonil hlavu zpátky a vzal si chvíli na uklidnění. Ale věděl, že rozhodnutí musí přijít. Každá další vteřina ho tížila jako kámen.

Filip znovu sklonil oči k hrnku, jeho prsty tentokrát nevědomky bubnovaly do stolu. Rytmus se zrychloval, jako by tak ventiloval svou rostoucí nervozitu. Bubnování ustalo náhle, když Filip zvedl hlavu. Jeho pohled se přesunul na Hnědovlášku.

Stop.

Svět se na chvíli zastavil. Vše se zpomalilo, jako by Filip vnímal každý detail naprosto ostře.

Hnědovláška seděla ležérně v křesle, úplně ponořená do svého světa. Míček v jejích rukách rotoval, prsty ho přehazovaly, jako by na ničem jiném nezáleželo.

Nezajímala se o něj. Filip na ni koukal z profilu, její vlasy volně padaly přes rameno, mírně se vlnily. Vypadala jako někdo, kdo je naprosto mimo dění, co se právě odehrávalo. Její pohyb byl uvolněný, bez známky napětí, jakoby ani nebyla součástí této situace.

Jeho vnitřní hlas promluvil, jemně a s určitou nejistotou: „Tahle je taková nenápadná...“

Filipovy oči přejížděly od jejích rukou, které stále točily míček, k její tváři. Nebyla nalíčená tak výrazně jako ostatní, a přesto vypadala přirozeně krásná.

„Úplně přirozená... Ani mi nepřijde jako děvka.“

Filip polkl, zatímco jeho pohled sklouzl zpět k jejím rukám. Bylo něco uklidňujícího v tom, jak nevťravě působila.

„Líbí se mi...“

Hnědovláška stále nevěnovala Filipovi pozornost, jako by pro ni ani neexistoval. Míček se pohyboval dál, v dokonalé souhře jejích prstů, zatímco její oči byly zaměřené na něj.

„Chová se jako normální holky...“

Filip se cítil zvláště, jakoby ho její ignorace paradoxně přitahovala.

„Kašle na mě... Vůbec si mě nevšímá. Jako bych tu ani nebyl.“

Jeho pohled zůstával na ní, déle než na kterékoli jiné dívce. Něco v ní bylo jiné. Něco, co ho přimělo zvažovat, že právě ona by mohla být tou, kterou si vybere.

Filipovy oči pomalu sjely k jeho rukám, které nyní spočívaly nehybně na stole. Jemný pohyb prstů ustal, stejně jako nervózní tikání do hrnku. Přestal se hýbat a jen zíral na své prsty, jakoby hledal odpověď právě v nich.

Pozor, přichází další rozhodnutí.

Filip pomalu zvedl hlavu a jeho pohled zamířil k Rusovlášce.

Stop.

Svět se zastavil, stejně jako jeho dech. Čas se zpomalil a Filipovy oči se na ni upíraly, jako by byla jedinou bytostí v místnosti.

Rusovláska si jeho pohledu všimla okamžitě. Hleděla na něj sebejistě, jako by přesně věděla, co si myslí. Její rty se roztáhly do širokého úsměvu, který byl tak zářivý, že by mohl rozzářit celou místnost. Jakmile cítila jeho pohled, zvedla ramena, vypnula hrud' a její tělo najednou působilo ještě vyzývavěji.

Filip nemohl odolat tomu, jak mu dávala najevo, že je připravená na cokoli.

Jeho vnitřní hlas promluvil:

„Má krásný velký prsa...“

Filipův pohled sjel z jejího obličejce k jejímu dekoltu, který se hrdě tyčil v přiléhavém oblečení.

„Je to prostě ženská se vším všudy...“

Jeho oči opět stouply k jejím vlasům. Červené, zářivé, lesklé jako plameny.

„Navíc ty nádherné vlasy...“

Rusovláska se na něj usmívala s takovou energií, že Filip začal cítit, jak se mu zvedá tep. Nemohl si pomoci, ale cítil, jak ho přitahuje.

„A ten úsměv...“

Na okamžik mu hlavou prolétla představa, jaké by to bylo dotknout se jí. Její tělo, její pokožka, její dech.

„Šáhnout si tak na ně...“

Filipovy myšlenky se začaly točit kolem toho, jak by se jí dotýkal, jak by to mohlo být, kdyby ji vybral. Jeho ruce na stole se mírně pohnuly, jako by chtěly udělat krok, který se zatím odehrával jen v jeho hlavě.

„Vzrušuje mě...“

Poslední slova zazněla v jeho mysli jako verdikt. Filip si náhle uvědomil, že právě ona by mohla být tou pravou volbou.

„Jo... Tu si asi vyberu.“

Jeho pohled se zastavil na ní, na jejím úsměvu, jejím pohybu, její jistotě. Hrudník se mu mírně zdvihl, jakoby se chystal konečně vyslovit své rozhodnutí.

Filip se pod tíhou rozhodnutí opět sklonil ke stolu. Jeho prsty teď jen nehybně spočívaly na dřevě, jako by hledal oporu v něčem pevnějším než jeho rozklepané ruce. Místnost náhle ztichla, jako by všechny zadržely dech. Holky se mezi sebou podívaly, některé pobaveně, jiné s lehkým nádechem očekávání. Filip cítil, že veškeré pohledy spočívají na něm.

Srdce mu bušilo, jakoby mělo vyskočit z hrudi. Zhluboka se nadechl a opět zvedl hlavu. Jeho pohled zamířil přímo na Rusovlásku. Tentokrát ji sledoval beze studu, jako by si byl jistý svým rozhodnutím. Rusovláska se rozzářila vítězným úsměvem. V jejím pohledu bylo jasné, že očekává právě tohle. Už se viděla jako jeho vyvolená, a svou sebejistotu mu dávala najevo ještě svůdnějším úsměvem.

Filip otevřel ústa, ale slova se mu v krku zadrhla. Naprázdno polkl, několikrát zamrkal a pomalu vykoktal: „Tak já... já už asi vím...“

Rusovláska se naklonila o něco blíž, aby se ujistila, že jeho pohled nemine její zářivý výstřih. „A...?“ řekla sladce a zdůraznila to jednoduché slovo tak, že si byla jistá svou nevyvratitelnou dominancí.

Filip se zhluboka nadechl, jeho hrud' se mírně nadvzdla. Následovala krátká pauza, kdy místnost jako by zadržela čas. Pak Filip překvapivě stočil pohled. Jeho oči se upřely na Hnědovlásku, která stále v klidu seděla a pohrávala si s

míčkem. Její netečnost k celé situaci, její přirozenost a neúčast ho něčím přitahovaly.

„Kdyžtak... to... tu támhleto,“ vyhrkl nakonec a nesměle ukázal prstem směrem k Hnědovlásce. Jeho hlas byl roztřesený a nervózní, jako by se bál, že jeho volba zanechá ostatní zklamané nebo dokonce rozhořčené.

Hnědovláska ani nezvedla hlavu. Její pohled zůstal upřený na míček, kterým si stále klidně pohrávala. Vypadalo to, že ani nezaregistrovala, že se stala Filipovou volbou.

Vítězoslavný úsměv Rusovlásky zmizel téměř okamžitě. Její oči mírně potemněly a koutky úst se stáhly do zklamání, které se snažila maskovat profesionální neutrální tváří.

Černovláska se jen mírně ušklíbla a lehce se opřela v křesle, jako by ji celá situace pobavila.

Tlustá blondýna, která si v duchu možná trochu přála, aby byla vybrána, se krátce a zklamaně zasmála. Její smích však zněl spíše povzneseně, jako by říkal: „No co, třeba příště.“

Filipovy oči těkaly mezi nimi všemi, nejdéle se zdržely na Rusovlásce, které nechtěl přímo čelit. Na chvíli se mu zdálo, že se v místnosti udělalo ještě těžší ticho, než tam bylo předtím. Pak si znovu přešel rukama po stehnech a oťrel pot z čela.

Hnědovláska nakonec lehce zvedla hlavu, podívala se na něj a bez jakéhokoli výrazu jen suše řekla: „Dobře.“ Pak se znovu vrátila ke svému míčku, jako by tím pro ni celá věc skončila.

17. Kapitola

Hnědovláška si stále klidně pohrávala s míčkem, nezdálo se, že by vůbec tušila, co se kolem ní odehrává. Její myšlenky byly daleko odsud, pryč od napětí a očekávání, které naplnilo místnost.

Rusovláška však neodolala. Seděla naproti ní, ruce složené na stole, a se svým pověstným úsměvem, tentokrát však o poznání ostřejším a výsměšnějším, prolomila ticho.

„Eliško,“ oslovila ji, protahujíc její jméno, aby si vychutnala každou slabiku. „Vybral si tebe,“ pronesla s jemnou, ale zřetelnou jízlivostí.

Hnědovláška se zarazila. Její prsty, které do té chvíle bezmyšlenkovitě točily míčkem, zůstaly nehybné. Jako by jí slova Rusovlášky uštědřila elektrický šok. Zvedla hlavu.

Náhlý, hluboký zvuk hromu, ozvěnou se nesl prázdnou místností.

Její pohyb byl pomalý, téměř bolestně rozvážný. Otočila svou tvář směrem k Filipovi. Čas se zastavil.

Filip na ni přes stůl hleděl, jeho výraz mluvil o smíření s nevyhnutelným. Bylo v něm něco zvláštního – směs strachu, odevzdání, ale také náznak čehosi, co by se dalo považovat za úlevu. Mírný úsměv na jeho tváři vypadal jako poslední vzdor před vlastní popravou.

Eliška na něj upřela pohled.

Její oči, velké a zvířecí, připomínaly pohled srny zahnané do kouta. Byly naplněné směsicí úžasu, strachu a neuvěřitelné zranitelnosti.

Na rozkvetlé zelené louce stála malá kaplička. Byla opuštěná, zdála se téměř zapomenutá časem i lidmi. Slunce na ni svítilo jasně, jeho paprsky se odrážely od bílých zdí a dodávaly jí zvláštní, téměř posvátný nádech. Vzduch byl klidný, jen jemný vánek hladil stébla trávy a šeptal mezi květy. Všechno působilo idylicky, jako výjev z obrazu.

Náhle se však změnilo počasí. Bez jakéhokoli varování začalo slunce mizet za rychle se stahujícími tmavými mraky. Vítr nabral na síle, nejprve jen lehký poryv, který brzy přerostl v divoký vichr. Tráva a květiny se začaly zmítat v jeho sevření, ohýbaly se, jako by chtěly uniknout z jeho dosahu. Obloha zčernala, světlo zmizelo a celé okolí bylo náhle zahaleno v hrozivém přítmí.

První blesk protál temnotu. Jeho jas na okamžik osvítil kapličku a její okolí, než opět vše pohaslo. Hned nato následoval hrom, neobyčejně hlasitý a hrubý, který zněl, jako by chtěl roztrhnout svět na dvě poloviny. Celá krajina se otřásala pod jeho silou, zvuk se odrážel od neviditelných kopců, jeho ozvěna byla všudypřítomná.

Vítr se změnil ve vichřici, která nebrala ohled na nic. Blížila se k místu, kde stála kaplička, jako by chtěla její křehkou konstrukci zničit. U dveří se objevila dívčí postava. Její drobné ruce pevně sevřely kliku, ale dveře nešly otevřít. Zamčeno.

Začala lomcovat klikou, zatímco její rány na dveře zesilovaly. „Otevři!“ křičela zoufale, ale nikdo neodpovídal. Rány se stupňovaly, kopance se přidávaly, ale dřevěné dveře ani nepovolily. Vítr kolem ní skučel, jakoby chtěl spolknout její zoufalství a ještě ho zesílit.

Další blesk na okamžik zalil louku jasným světlem. Kaplička v tom oslnivém záblesku vypadala ještě menší a křehčí, jakoby nemohla obstát tváří v tvář živlům. Další hrom, ještě ohlušující, než ten předchozí, otřásl okolím. Zvuk byl tak blízko, že téměř dráсал její smysly.

Nepřestávala však bušit na dveře. Zoufalé údery jejími dlaněmi a pěstmi, nehty zarývajícimi se do dřeva, kopance, které zanechávaly stopy na prahu – nic nepomohlo. Kaplička zůstávala nehybná, neprostupná. Bylo to jako zoufalý boj s osudem, který se rozhodl, že ji odmítne vpustit dovnitř.

Pak náhle přišla změna. Vše pohltilo oslnivé bílé světlo. Bylo všude kolem, pohlcovalo každou část krajiny, každý zvuk, dokonce i její zoufalství. Všechno zmizelo – vítr, bouře, temnota – zůstala jen oslepující záře.

Bílé světlo se postupně vytratilo a odhalilo zcela jiný obraz. Před dortem s dvanácti hořícími svíčkami seděla malá, roztomilá holčička. Na tváři měla široký úsměv, který jen podtrhoval její nevinnost. Dort před ní byl nádherně ozdobený a zářil jako klenot. Holčička se krátce podívala na své rodiče, kteří ji povzbuzovali gesty i úsměvy, a pak se hluboce nadechla. Jedním fouknutím zhasla všechny svíčky naráz.

„Jooo!“ vykřikla radostně a zatleskala si. Její radost byla nakažlivá. Otec s matkou ji okamžitě začali tleskat, jako by právě zvládla něco výjimečného.

Matka se k ní sklonila, s láskou ji pohladila po vlasech a s úsměvem pronesla: „Tak... teď už jsi velká holka. To aby sis už dávala pozor na chlapy.“

Všichni se rozesmáli. Holčička se smála s nimi, i když úplně nechápala, co tím matka myslela. Bylo to ale jedno – její svět byl plný důvěry a bezpečí. Její otec se k ní naklonil, zvedl ji do

náruče a pevně ji objal. Jeho paže byly silné, ochranné, a holčička v nich našla svůj úkryt.

Políbil ji na tvář. Jeho oči se na ni dívaly s neochvějnou láskou a hrdostí. „Jsem na tebe neskutečně pyšný,“ řekl vážně, ale přesto s jemností v hlase. „Mít takovou nádhernou, už velkou slečnu, moji dcerušku...“ Jeho hlas se vytrácel, jak se usmíval.

Dceruška mu odpověděla tím nejupřímnějším gestem – zamilovaně si položila hlavu na jeho rameno. Otec ji pohladil po zádech, a chvíli tam tak stáli. Pro ni byl tou nejbezpečnější pevností na světě, a jeho náruč jí nabízelo klid, jaký nic jiného nemohlo.

Její tvář se naplnila štěstím. Široké oči, zářící jako dvě hvězdy, a úsměv, který mohl osvětlit celý svět. Byla šťastná.

Ten okamžik zalilo bílé světlo, čisté a všepohlcující. Na chvíli všechno zmizelo.

Mladý chlapec, stěží dvacetiletý, seděl na opuštěné lavičce u vlakové zastávky. Jeho ramena byla shrbená, hlava zabořená v dlaních. Celý jeho postoj zrcadlil tíhu světa, která ho drtila. Nápis stanice se ztrácel v neviditelnou, jako by i místo chtělo zůstat anonymní, součástí zapomenutého příběhu.

Po chvíli zvedl hlavu. Jeho tvář byla ztrhaná, oči zarudlé a plné bolesti. Po tvářích mu stékaly slzy. Vzhledl směrem, kde stála dívka, a jeho pohled se upřel přímo k ní. Jeho oči, plné zlomené naděje, se setkaly s prázdným vzduchem, kde kdysi bylo něco, co nyní už neexistovalo.

„Promiň...“ začal chraptivým hlasem. „Když to chceš... abychom se rozešli... Beru to.“ Každé slovo bylo pronášeno s tíhou, jako by ho každé stálo kus života.

Na okamžik se jeho pohled stočil stranou, snad aby utekl od vlastních myšlenek. Pak se však vrátil a znovu se zahleděl. Tentokrát měl v očích zoufalství smíchané se špetkou naděje, že snad něco zůstane.

„Jen bych ti chtěl říct,“ pokračoval, „že jsem tě miloval jako nikdy nikoho. Že bych kvůli tobě udělal cokoli.“ Na chvíli se zastavil, jako by hledal další slova, která by měla smysl. „Když budeš cokoli potřebovat... zavolej.“

Jedna osamělá slza mu stekla po tváři, pomalu a neúprosně, jako poslední důkaz jeho bolesti. Sklonil hlavu, už nebylo co dodat.

Okolí se ponořilo do ticha, které přerušilo jen bzučení vzdálené elektriky a jemný šepot větru. A pak vše pohltilo oslnivé bílé světlo. Vše zmizelo, jako by svět na chvíli přestal existovat.

Zpět v přítomnosti.

Z bílého světla se zvolna vynořují obrysy, až je opět vidět Eliščina tvář. Její velké, zvířecí oči, plné vyplašenosti, stále upírají pohled do prázdna. Její výraz je křehký a zranitelný, jako pohled srny zahnané do kouta.

Její tvář se mírně uvolní, ale spíše ze snahy ukrýt své skutečné pocity. Pomalu, s velkým přemáháním, vykouzlí nucený úsměv, hraný, neupřímný.

„Ok... dobře,“ řekne tiše, téměř neslyšně, s pohledem upřeným před sebe.

Filip na ni mezitím hledí s rostoucí dychtivostí. Jeho oči se rozsvítí, rty se mu jemně pohnou, jakoby nevěřícně opakoval její slova jen pro sebe. Jeho tělo se neklidně zavrtí v křesle, jako by nedokázalo unést ten nával vzrušení a úlevy.

Rusovláska vstane a s profesionálním úsměvem se podívá na zbylé dívky. „Tak holky, jdeme. Necháme vás o samotě,“ řekne klidným, obchodním tónem a mrkne na Elišku.

Eliška sklopí oči, jako by se tím chtěla schovat před pohledy ostatních. Neřekne nic, jen si upraví lem své halenky a mlčky zůstává na místě.

Rusovláska se otočí k Filipovi, a teď už s čistě obchodním výrazem dodá: „Jo, a platí se předem.“

Filip rychle zareaguje. Sáhne do kapsy a vytáhne zmuchlané bankovky. S třesoucíma se rukama je podává rusovlásce. Ta si peníze spočítá s přesností prodavačky a s kývnutím je zastrčí do kapsy svého kabátku. Pak ještě jednou na Filipa mrkne a spolu s ostatními dívkami opustí místnost, nechávajíc za sebou ticho a Elišku s Filipem napospas jejich vzájemné nejistotě.

18. kapitola

Dveře pokoje se za sebou zavíraly, jak dívky postupně odcházely. První zmizela Tlustá blondýna, následovala ji Černovláska a nakonec i Rusovláska. Ta se ve dveřích ještě otočila. Její tvář zdobil lehký, téměř škádlivý úsměv, který věnovala oběma – nejprve Filipovi, pak Elišce.

„Tak hezkou zábavu,“ pronesla s ladnou grácií, její hlas byl hedvábně jemný. Na okamžik zůstala stát, jako by vychutnávala svou roli, a pak elegantně zmizela za dveřmi. Ty se zavřely s tichým klapnutím, které zanechalo v místnosti zvláštní napětí.

Filip a Eliška zůstali sami. Oba upřeně hleděli na dveře, jakoby očekávali, že se znovu otevrou. Ticho, které následovalo, bylo téměř hmatatelné. Filip polkl, nervózně se ošil a pomalu stočil pohled na Elišku. Jeho výraz byl plný rozpaků, vepsaná nejistota z něj téměř křičela.

Eliška mezitím stále hleděla na zavřené dveře. Její tvář nesla stopu zmatku, jako by hledala záchranu, která už nepříjde. Nádech, výdech. Když se konečně otočila k Filipovi, její výraz se změnil. Pryč byla ta nešťastná a nejistá dívka. Její oči získaly profesionální klid, tvář lemoval jemný, naučený úsměv. Byla připravená. Emoce zamknuté hluboko uvnitř.

„Tak... Běž se opláchnout,“ pronesla stroze, ale bez známky nepřátelství. Její hlas byl věcný, bez váhání. „Koupelna je za dveřmi.“

Filip na ni zíral jako omámený. Jeho tělo bylo napjaté, jako by se ani nedokázal zvednout. „Ale já... já už jsem se sprchoval doma,“ zamumlal tiše, jeho hlas zněl spíš jako omluva než jako argument.

Eliška chvíli mlčela, její pohled sklouzl stranou, jako by přemýšlela. Pak pokrčila rameny a pronesla klidně, skoro prakticky: „To je jedno. Tak běž ještě jednou. Já se zatím připravím.“ Její tón nepřipouštěl diskusi.

Filip se konečně probral ze svého transu. „Jo... aha... ehm... tak já jdu,“ zakoktal, sklopil oči a s očividnou úlevou vstal. S hlavou skloněnou prošel kolem Elišky, aniž by na ni znovu pohlédl, a zamířil ke dveřím. Zmizel za nimi, a jak se zavřely, klika tichounce zaklapla.

Zůstala sama. Eliška ještě chvíli seděla na místě, jako by ji ta náhlá samota zaskočila. Zadívala se před sebe, její pohled byl nepřítomný. Dlouze se nadechla a vydechla, jakoby se snažila najít ztracený klid.

Pomalů vstala a přešla k velké železné posteli. Zastavila se před ní, chvíli na ni hleděla, a pak se pustila do příprav. Ruce pracovaly rychle a efektivně, rozestýlala, narovnávala polštáře, uhlazovala povlečení. Když byla hotová, zůstala stát opřená o rám postele. Její pohled byl smutný, zasněný.

Stála tam a pomalu si začala svlékat oblečení. Nejprve ponožky, pak kalhoty, nakonec i tílko. Zůstala stát jen ve spodním prádle, kůže bledá v matném světle. V očích měla prázdnotu, jakoby se snažila odpojit od toho, co mělo přijít.

Sklonila hlavu a zahleděla se na své bosé nohy. Na nahá chodidla, která se lehce dotýkala studené podlahy. A pak, tiše, téměř symbolicky, její kalhotky sklouzly po nohách na zem.

Eliška udělala krok z kalhotek, které zůstaly ležet na podlaze. Jakmile její bosá noha dopadla na zem, vše se náhle změnilo. Podlaha zmizela, nahrazena zelenou, bujnou trávou, která se jemně vlnila ve větru. Její čisté nohy byly najednou špinavé, pokryté prachem, potem a krví. Puchýře a odřenininy křičely bolestí, ale ona šla dál. Změna byla okamžitá, nečekaná, téměř snová.

Zvuk ustal. Bylo slyšet jen hluboké, těžké dýchání a tlukot srdce, který pulsoval jako ozvěna čehosi dávného a děsivého.

Chodidla. Bosá, drobná, ale utrápená. Krok za krokem mýjely jedna druhou, nesly tíhu, která nepatřila jen tělu, ale snad i duši. Každý krok byl pomalý, váhavý, jako by ji každé zvednutí nohy stálo neuvěřitelné úsilí. Krev z odřených míst stékala po prstech, mísila se s prachem a trávou, kterou prošlapávala. Bylo to syrové, surové a nekonečně bolestivé.

Žena, mladá a krásná, postupovala dál. Dlouhé černé vlasy vlály v neklidném větru, který šeptal cosi tajemného. Na sobě měla bílou košilku, kdysi snad čistou, ale teď potrhanou a špinavou. Sahala jí pod kolena, odhalovala tenké, pohmožděné nohy. Její tělo neslo kříž – ne obyčejný, ale zvláštní, ženský kříž. Bylo jasné, že není jen obyčejným břemenem, ale symbolem, který si vybrala, nebo který byl jí vnucen.

Její kroky vedly do kopce, travnatého, nekonečného. Vypadalo to, jako by cesta nikdy neskončila, jako by kopce měly být jejím vězením navždy. Unavená, ale odhodlaná, hleděla dopředu. Nezastavovala, i když se zdálo, že každý krok ji sráží o kousek blíž k zemi.

Profil ženy odhaloval všechno – její statečnost i slabost, její křehkost i sílu. Cesta byla plná bolesti, ale ona kráčela dál.

Každý krok rezonoval, každý pohyb nesl břemeno příběhu, který zůstával skrytý, ale nekonečně tíživý.

19. kapitola

Tma byla neproniknutelná, ale z ní se náhle vynořil hlas ženy. Bez tváře, bez těla, jen hlas, který začal odhalovat příběh. Byl klidný, ale nesl v sobě tíhu minulosti.

"Asi rok jsem pracovala pod hlavičkou agentury jako hosteska, ale ve skutečnosti jsem dělala to, co nebylo ve smlouvě, ani na papíře. Trvalo mi dlouho si na to zvyknout. Trpěla jsem depresemi, nespavostí a pocitem méněcennosti. Cítila jsem se špinavá. K tomu se přidaly ukrutné bolesti břicha. Ale člověk si nakonec zvykne na všechno. Po čtvrt roce jako by mávnutím proutku to všechno přešlo. Začala jsem si práci více užívat a našla si vlastní hranice. Dokonce jsem si dovolila několik klientů odmítnout.

Od chvíle, kdy jsem se poprvé vyspala s klientem, se hodně změnilo. Výrazně stoupl výdělek. Předtím jsme my chodily za klienty, teď oni chodili za námi. Měly jsme privát, kde jsme pracovaly, nebo nás odvážela drahá auta s šoféry přímo k zákazníkům. Neuvěřili byste, kdo všechno mezi nimi byl – od mužských celebrit a politiků po vážené osaobnosti.

Na privátě jsem poznala rusovlasou dívku. Brzy jsme se staly dobrými kamarádkami. Možná nás spojovala právě tahle práce. Bylo to velké tajemství, které jsme musely tajit před celým světem. Peněz i času na studia jsem měla dostatek. Na klienty jsem si většinou nestěžovala, i když občas to bylo opravdu odporné. Nejvíc mi však vadilo chování vedení. Shodly jsme se na tom i s kamarádkou. Nejenže si účtovali nehorázné procenta z výdělku, ale chovali se k nám jako k dobytku. Jako bychom nebyly nic víc než kus masa.

Jednoho dne jsme se rozhodly, že se trhneme. Bylo to složité, ale nakonec se nám to povedlo. Byly jsme volné. Za ušetřené peníze jsme si koupily byt a rozhodly se pokračovat v této činnosti, ale samy, bez příživníků a pasáků. Přidaly se k nám ještě dvě dívky. Jedna byla vysokoškolačka z kolejí, druhá nová studentka, teprve začínající, nezkušená a ještě nezkažená.

Musely jsme výrazně snížit ceny a klienty jsme si musely shánět samy, nejčastěji přes chat. Zaměřily jsme se na mladé kluky. A tak jsme živořily – čtyři mladé holky, studentky, které si chtěly dodělat vysokou školu. Bez pasáků, bez strážců, kteří by nás jen omezovali a obírali o výtěžek.

Takto nám bylo dobře. Bylo to jednoduché, upřímné. Na nic jsme si nestěžovaly."

20. kapitola

Filip leží nahý v posteli, přikrytý peřinou jen tak, aby mu byla zachována alespoň minimální důstojnost. Zhluboka oddechoval, oči upřené na strop. Na jeho tváři se zračila čistá, ničím nezkažená spokojenost. Poprvé v životě cítil, že se mu splnilo něco důležitého, něco, co dlouho postrádal. Byl šťastný. Eliška, hnědovláska, stála opodál, zády k němu, a oblékala se. Kalhotky už měla na sobě, nyní si právě zapínala podprsenku. Její pohyby byly mechanické, spíše rutinou, jako by si v duchu odškrtařovala další splněný úkol. Na její tváři se neobjevilo nic víc než náznak úlevy, že to má za sebou.

Filip se zhluboka nadechl a vydechl, stále upřený pohledem ke stropu. Pak, bez jakéhokoliv zaváhání nebo studu, pronesl:

"Byla jsi skvělá. Připadám si jako Ježíš, když byl na kříži."

Eliška, už částečně oblečená, přetáhla si přes hlavu tričko. Jeho slova ji zarazila. Otočila se k němu, pohledem plným nechápavého tázání.

"Jako Ježíš?" zopakovala jeho slova zamračeně, zjevně nechápající, co tím chtěl říct.

Filip se na ni otočil, jeho úsměv byl čistý, téměř dětský. Když odpovídal, jeho hlas byl plný jakéhosi zvláštního vytržení, jako by skutečně cítil něco, co přesahovalo tuto chvíli.

"Ano," odpověděl prostě. Zhluboka vzdychl, oči stále zářící. "Když Ježíš na kříži umíral, byl mezi zemí a rájem. Tak si taky připadám."

Jeho výraz byl tak opravdový, že Eliška na chvíli zapomněla na celou absurditu situace. Chvíli na něj hleděla, zvažovala jeho slova. A pak, možná polichocena, možná prostě uchválena jeho nečekanou upřímností, se na něj usmála.

Z jejího úsměvu se vytratila rutina. Poprvé se na něj podívala jinak. Její pohled spočinul přímo na něm, jako by skrze něj viděla něco, co předtím zůstávalo skryto. A pak se podívala přímo, s náznakem úsměvu, v očích však stále zůstával stín melancholie.

"Hm..." pronesla, spíše jako povzdech, než se otočila ke stolu, kde ležel Filipův rozházený oděv. "Tak se ale už oblíkej, brouku. Čas ti vypršel."

Její slova měla nádech odměřenosti, ale zároveň tam byla i jakási jemná vlídnost, možná ze zvyku, možná z čehosi hlubšího, co by si sama nepřipustila.

Filip, stále v rauši, se jen pomalu posadil. Jeho úsměv se lehce vytrácel, ale ve tváři mu zůstával zvláštní klid. "Jo, jasně..." zamumlal roztržitě a začal hledat své oblečení. Hnědovláška se mezitím odvrátila a upravovala si vlasy u zrcadla, očividně už zcela odpojená od okamžiku, který se mezi nimi právě odehrál.

Byla to pro ni práce. Pro něj to však byl dotek něčeho, co nikdy předtím nepoznal.

A KOLIK STOJÍŠ TY?

TVÁ MYSL?

TVÉ TĚLO?

TVÉ SRDCE?

TVÁ DUŠE?

NEJSI NA PRODEJ?

"To je dobře..."

Už jsem se lekl, že bych musel platit..."

(smích)

Historie prostituce: Nejstarší řemeslo světa

Prostituce, často označovaná jako „nejstarší řemeslo světa“, má hluboké historické kořeny, sahající až do starověkých civilizací. Její role ve společnosti se v průběhu dějin měnila – od náboženských a rituálních praktik po tabuizovanou a kriminalizovanou činnost.

Starověk: Náboženství a rituály

Ve starověkých civilizacích, jako byla Mezopotámie, Egypt, Řecko nebo Řím, měla prostituce často sakrální význam. Chrámové prostitutky, známé jako „posvátné prostitutky“, hrály důležitou roli v náboženských obřadech, kde sexuální akt představoval spojení s božstvem. Například v Mezopotámii byly chrámové kněžky spojeny s uctíváním bohyně Ištar, bohyně lásky a plodnosti.

V antickém Řecku existovaly různé typy prostitutek, přičemž nejváženější z nich byly hetéry – vzdělané ženy, které poskytovaly nejen sexuální služby, ale také společenskou a intelektuální společnost. Naopak v římské říši byla prostituce všudypřítomná a stát ji dokonce reguloval a zdanil.

Středověk: Hřích a tajemství

Ve středověku se prostituce stala symbolem hříchu, ale zároveň byla tolerována jako „menší zlo“. Křesťanská církev prostituci neschvalovala, ale uznávala, že její existence může zabránit větším hříchům, jako je cizoložství nebo znásilnění. Ve středověkých městech byly zřizovány oficiální nevěstince, jejichž provoz podléhal dohledu městských úřadů.

Navzdory církevním zákazům byla prostituce běžnou součástí středověkého života. Prostitutky byly často izolovány od společnosti, bydlely ve vyhrazených čtvrtích a nosily zvláštní oděv, aby byly snadno rozpoznatelné.

Novověk: Regulace a pokrytectví

S nástupem renesance a osvícenství se pohled na prostituci proměnil. V některých zemích byla prostituce regulována státem, přičemž hlavním cílem bylo zabránit šíření pohlavních nemocí, jako byla syfilis. V 19. století se ve viktoriánské Anglii prostituce stala veřejným tajemstvím – byla přísně odsuzována, ale zároveň zůstávala běžnou praxí.

V tomto období začala vznikat první feministická hnutí, která kritizovala nerovnost mezi muži a ženami a upozorňovala na to, že prostituce je důsledkem sociální a ekonomické nerovnosti.

Moderní doba: Legalizace a stigma

V současnosti je prostituce po celém světě předmětem kontroverzí. Některé země, jako je Německo, Nizozemsko nebo Nový Zéland, prostituci legalizovaly a regulují ji jako běžné zaměstnání. Jiné státy ji považují za nezákonnou a tvrdě proti ní zasahují.

Debaty o prostituci dnes zahrnují otázky svobody jednotlivce, bezpečnosti pracovníků v sexuálním průmyslu, ale i problematiku obchodování s lidmi. Zastánci legalizace argumentují, že regulace pomáhá chránit práva sexuálních pracovníků, zatímco odpůrci často zdůrazňují morální a sociální rizika spojená s tímto povoláním.

Závěr

Historie prostituce odráží vývoj společnosti, její morálky a přístupu k sexualitě. Ať už ji vnímáme jako projev svobody nebo jako důsledek sociálních nerovností, prostituce zůstává

tématem, které vyvolává silné emoce a názory. Její historie je zároveň svědectvím o proměnách hodnot a tabu v průběhu tisíciletí.

Sladkokyselá

Jakub Hladík

Korektury: Andrea H. Kapsová, ChatGPT

Ilustrace: ChatGPT

© 2025 Jakub Hladík

Na námět podle filmové scénáře

Sladkokyselá

© 2008 Jakub Hladík

Všechna práva vyhrazena.

1. vydání, Praha 2025

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, šířena či ukládána do informačních systémů v jakékoliv formě bez předchozího písemného souhlasu autora (či nakladatele).

Více o autorovi a dalších knihách na
www.HladikJakub.cz

„Sladkokyselá“ je provokativní manifest, který odhaluje tabuizovanou pravdu o ženské podstatě a zpochybňuje zakořeněné stereotypy. Staletí byla žena definována církevními a patriarchálními normami – jako pokorná, poslušná, a věrná. Ale kdo rozhodl, že to má být takto? A proč jsme tomu všichni slepě uvěřili?

Tato kniha se nebojí jít na dřeň věci. Zpochybňuje morální základy, které vymyslela církev a patriarchální společnost, aby ženy vtěsnaly do předem vytvořených rolí – jako služby, manželky a matky. Základní touhy žen byly potlačeny, zkresleny a označeny za neslušné či nepřijatelné. Ale co když je pravda úplně jiná? Co když je ženská podstata mnohem divočejší, svobodnější a opravdovější, než jsme si kdy dokázali představit?

„Sladkokyselá“ odhaluje ženskou esenci jako směs svůdnosti, vášně a nekompromisní energie, kterou se společnost snažila zkrotit. Je to kniha o pravdě, kterou ženy znají, ale bojí se ji přiznat – samy sobě, natož světu. O tom, jak se i ony samy naučily přetvářce a zapomněly, kdo doopravdy jsou.

Tento odvážný text vás nutí přemýšlet o tom, co vlastně znamená být ženou v celé její složitosti. A možná i o tom, jaký svět bychom mohli mít, kdyby se ženy přestaly bát pravdy, kterou nesou v sobě. „Sladkokyselá“ je realita, před kterou není úniku. Je čas ji přijmout.